

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

OBER-BAYERN IN ZANDVOORT

Om van een echt Beiersch pintje te genieten behoeft men zijn vakantie-reis niet eens meer uit te strekken tot het klassieke land van de bergen en van het Münchener bier. Op onze Noordhollandsche badplaats Zandvoort is een heele kolonie Beieren neergestreken. In het Kurhaus kan men terecht, zooals ons plaatje, dat wel geen commentaar behoeft, laat zien. Voor verdere bijzonderheden verwijzen we naar bladzijde zes van dit nummer.

In het Rijksmuseum wordt in de nieuwe gerestaureerde Westelijke binnenhof een tentoonstelling gehouden van Oude Kunst. Onze foto geeft een overzicht van het Noordelijke gedeelte.

Tentoonstelling van Oude Kunst

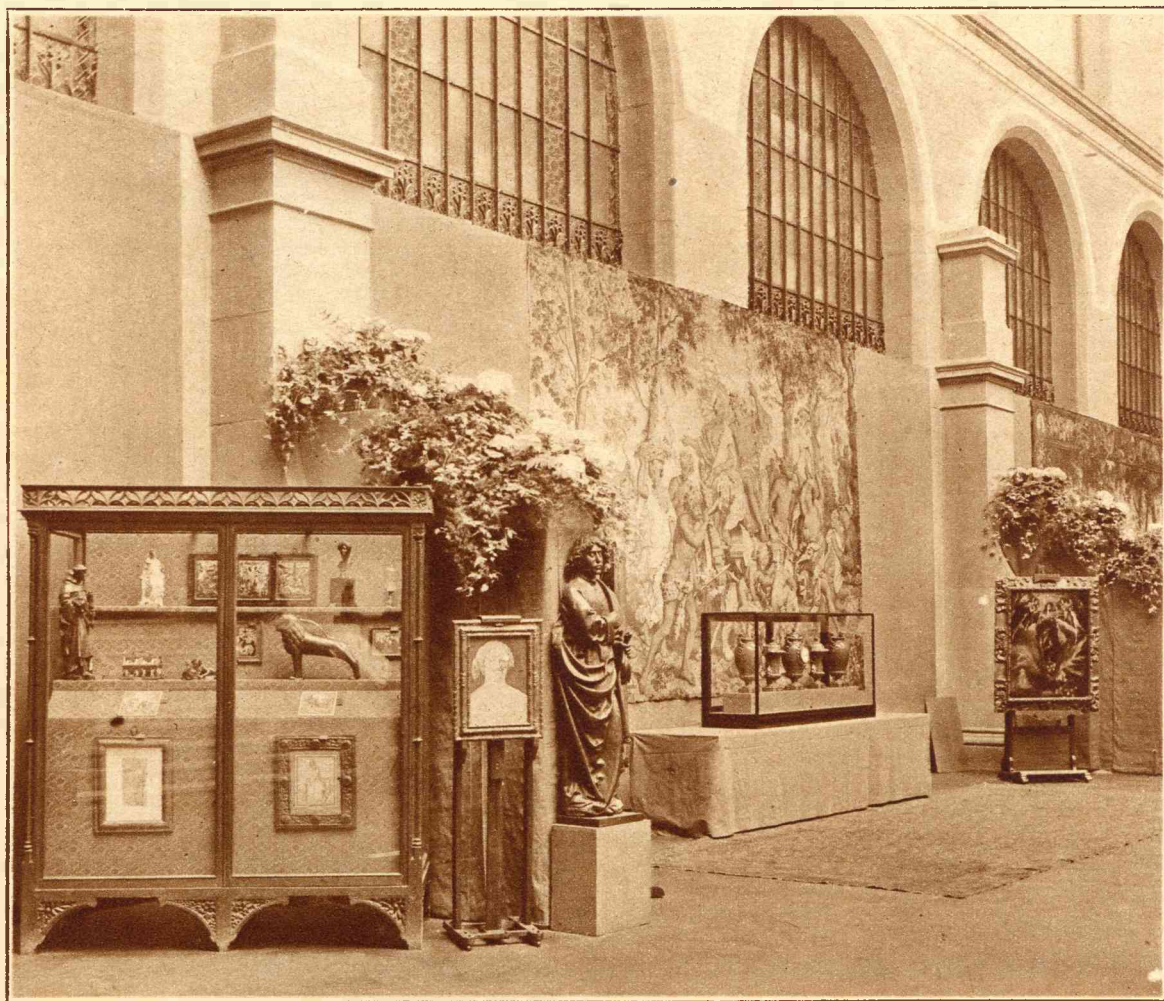
IN HET RIJKSMUSEUM

De „Vereeniging van handelaren in oude Kunst in Nederland” heeft voor de eerste maal een tentoonstelling ingericht van kunstwerken in het bezit der leden, of door hen in den laatsten tijd verhandeld.

Dat zou nu op zichzelf misschien niet zoo'n buitengewoon gebeuren zijn, wanneer niet de vereeniging, nu zij voor de eerste maal publiekelijk naar voren trad, zoo haar uiterste best gedaan had, om met iets waarlijk schitterends voor den dag te komen, en daarin ook geslaagd is.

Wat er alzoo bijeen gebracht is?

Van alles! En dat alles te zamen vertegenwoordigt een waarde van niet minder dan tien miljoen gulden, dat nu tentoongesteld is in de geheel verbouwde Westelijke binnenhof van 't Rijksmuseum, die door die verbouwing geworden is tot een groote zaal, welke zich voor tentoonstellingen als deze bij uitstek leent.

Een overzicht van het Oostelijke gedeelte der zaal.

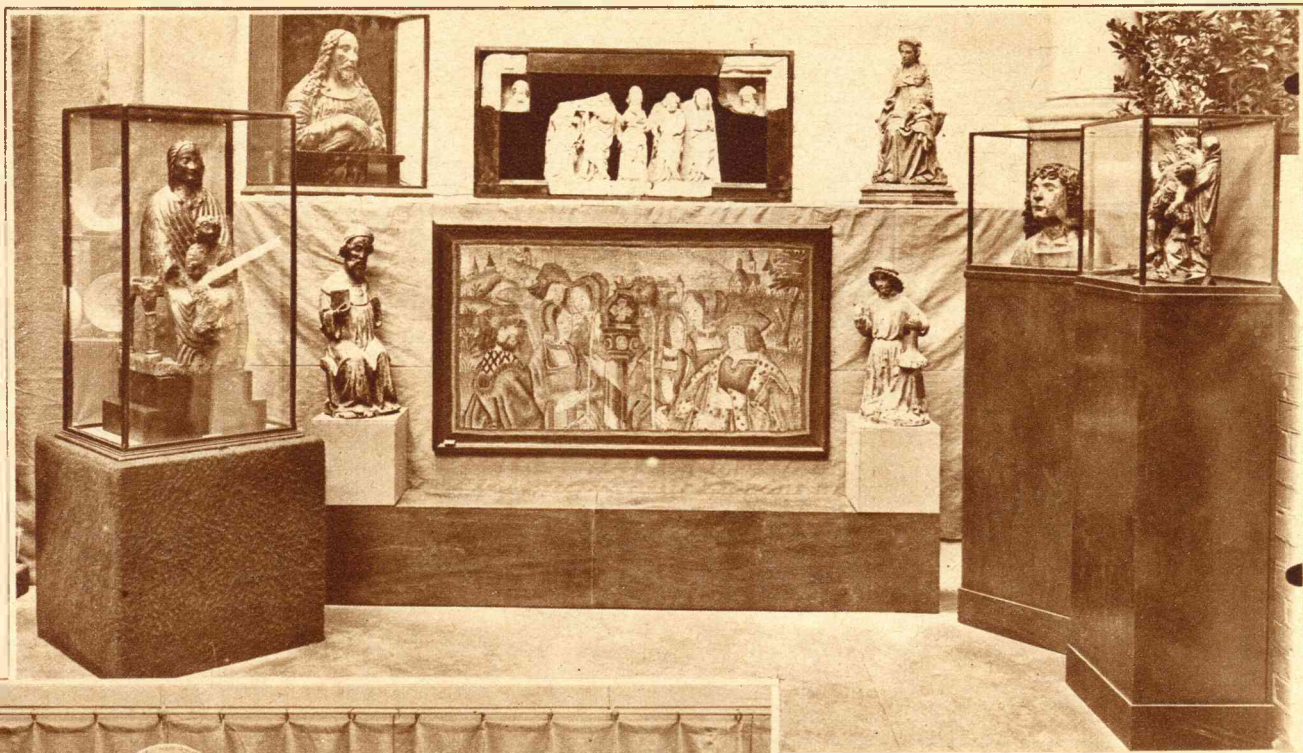
Het zou onbegonnen werk zijn, om al het in deze bijzondere verzameling bijeen-gebrachte uitvoerig te willen beschrijven en dat ligt ook niet op den weg van een blad als *De Stad Amsterdam*. Maar wel willen wij er de aandacht onzer lezers op vestigen, dat zij hier iets kunnen zien, wat maar uiterst zelden geboden wordt; een keurcollectie, waarvan iedere verzamelaar en ook iedere liefhebber van kunst zal watertanden.

Er is van alles. Er zijn schilderijen uit alle tijdperken, van de Italiaansche primitieven (o.a. van Barna di Rimini) af. Ook Hollandsche, Vlaamsche en Duitsche teekeningen zijn er vele, o.a. werk van Breughel, van Van der Goes, Albrecht Dürer, Van der Weyden, Tintoretto, Titiaan, Guardi, Tiepolo, Albert Cuyp, Rembrandt, Averkamp, Rubens en dan 'n groote collectie Engelsche prenten. Van de schilderijen noemen wij er van Fra Angelico, Hiero-

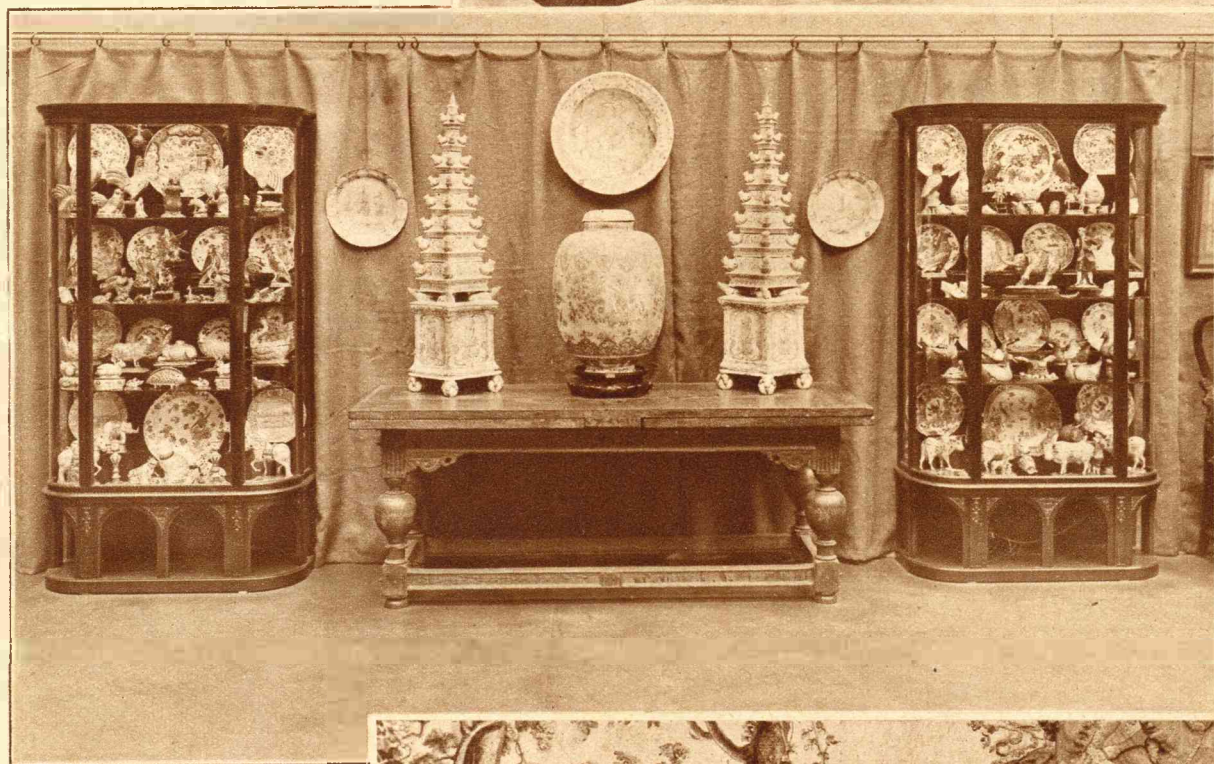
nimus Bosch (van wiens zeldzame werken er zelfs drie aanwezig zijn), Lucas van Leyden, Jacob Cornelis, Maarten van Heemskerk, Jan van Scorel, Jan Mostaert, Aelbert Bouts, Lucas Cranach, Velasquez, El Greco, Van Dijck, Rubens, Frans Hals en zelfs Rembrandt. Van de latere schilderijen moet genoemd worden de bekende Lorrain, afkomstig uit de verzameling Holford.

Maar niet alleen schilderijen en teekeningen zijn er te zien, ook manuscripten waaronder incunabelen met houtsnedes versierd en gebonden in fraaie marokijnen banden rijkelijk met goud versierd. Dan zijn er nog vitrines met miniaturen en weer andere met kostbare munten en penningen.

Aan de wanden hangen schit-

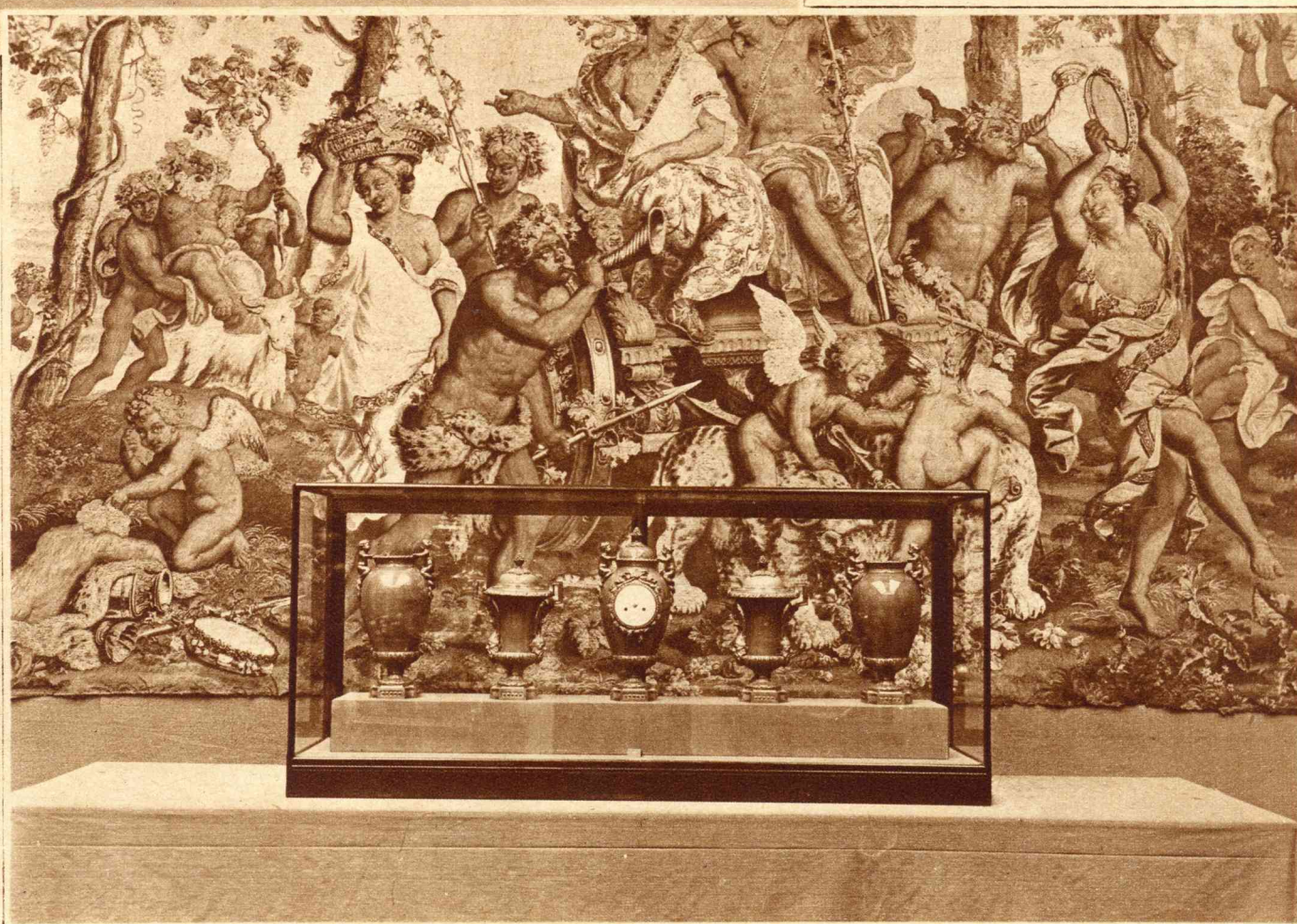

Groep oude beelden uit de 15e eeuw. In het midden een fragment van een steenen groep. Bourgondisch werk uit de 14e eeuw.

Vaas met borden en een paar groote tulpen-torens. — Blauw Delftsch aardewerk uit de 17e eeuw. In de kasten oud gekleurd Delftsch aardewerk.

Een met verguld brons gemonteerd stel van 5 stuks. Egaal blauw Chineesch porselein, geplaatst voor 'n prachtgobelin.

terende gobelins en overal verspreid staan de oude meubelen en kasten en kisten, waarop weer vazen en kandellabers en pullen en zilverwerken 't oog boeien. En in porselein-kasten en aan de wanden schitterende verzamelingen aardewerk en porselein. Op tafels weer heele serviezen uit verschillende perioden.

En zoo kan men wel aan het opsommen blijven; waar men kijkt ziet men overal weer iets anders en steeds iets moois.

Dit is nu eens een tentoonstelling, zooals er meer moesten gehouden worden. Niet enkel schilderijen, niet enkel beeldhouwwerken, niet enkel meubelen en niet enkel porselein, maar van alles wat, van alles door elkaar, geschikt tot een prettig aandoend geheel, waarin het een lust is te verblijven en waarin het mooie van alles op z'n best uitkomt.

De handelaren in oude kunst hebben hier laten zien, dat ze niet alleen, en misschien zelfs niet in de eerste plaats, handelaren in, maar ook minnaars van oude kunst zijn.

A.T.

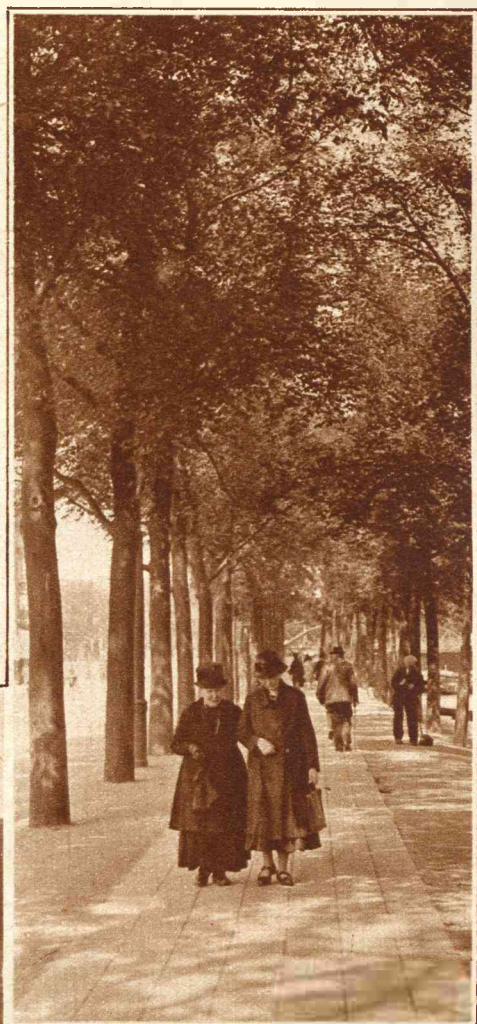
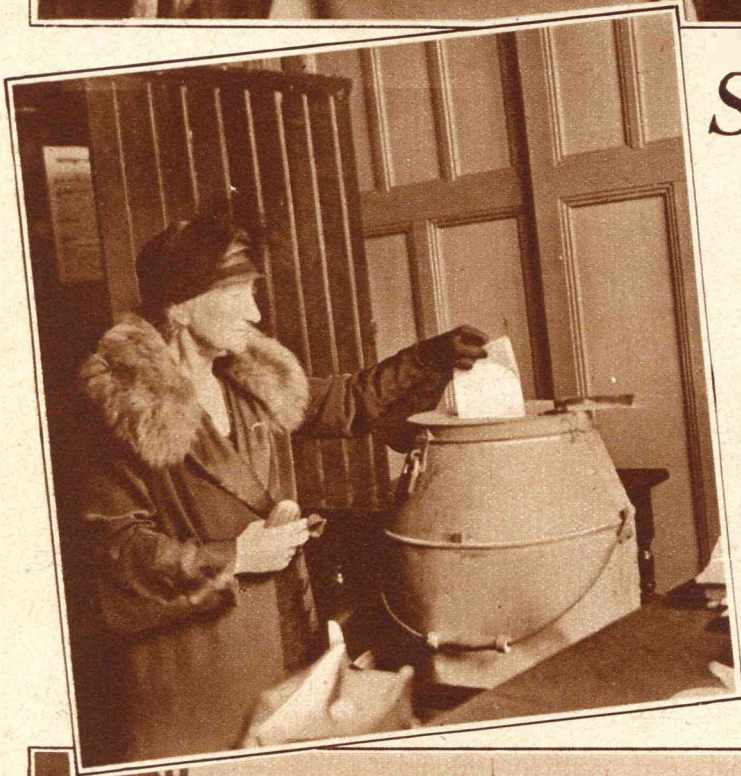

STEMMEN in de Hoofdstad

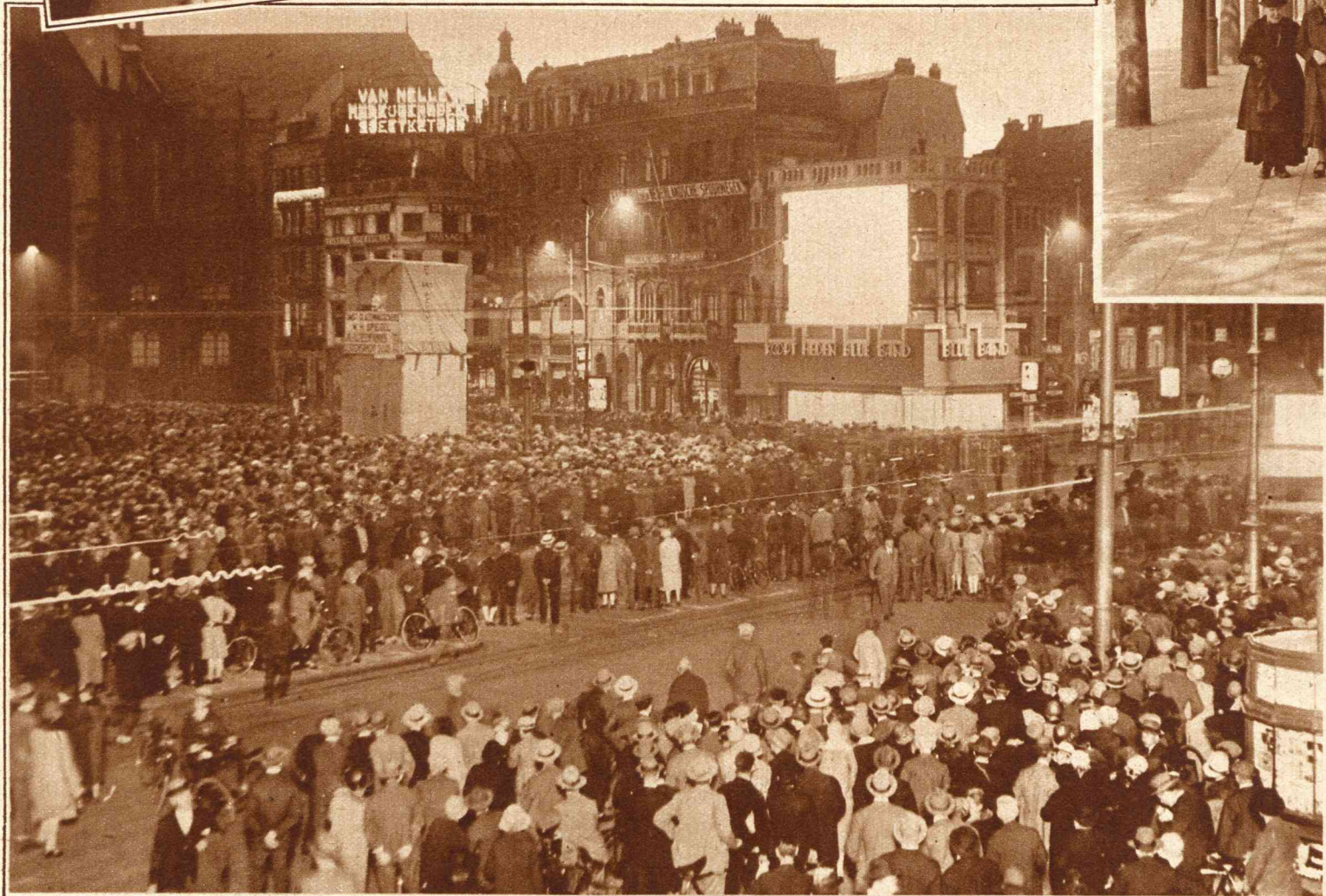
Boven links: Ook de ouden van dagen van het Armenhuis aan de Roeterstraat te Amsterdam moesten Woensdag hun stem uitbrengen. Voor de oude dames een plechtig gebeuren.

Boven rechts: Het Stembureau voor de oudjes van het Armenhuis was gevestigd in het Armenhuis zelf. Ver behoefden ze dus niet te lopen. En dat was maar goed ook, meende de oude heer op onze foto!

Links: Mevrouw Esther de Boer-van Rijk deponert haar stembiljet in de bus van het stemlokaal der school aan den Linnaeusparkweg.

Op weg naar het stembureau. Op het wandelpad aan de Nassaukade.

De drukte op den Dam bij het bekendmaken van den uitslag der Verkiezingen Woensdagavond door middel van projectie op het scherm dat was aangebracht door den gevel van de voorm. „Bisschop.”

In het Tuindorp OOSTZAAN

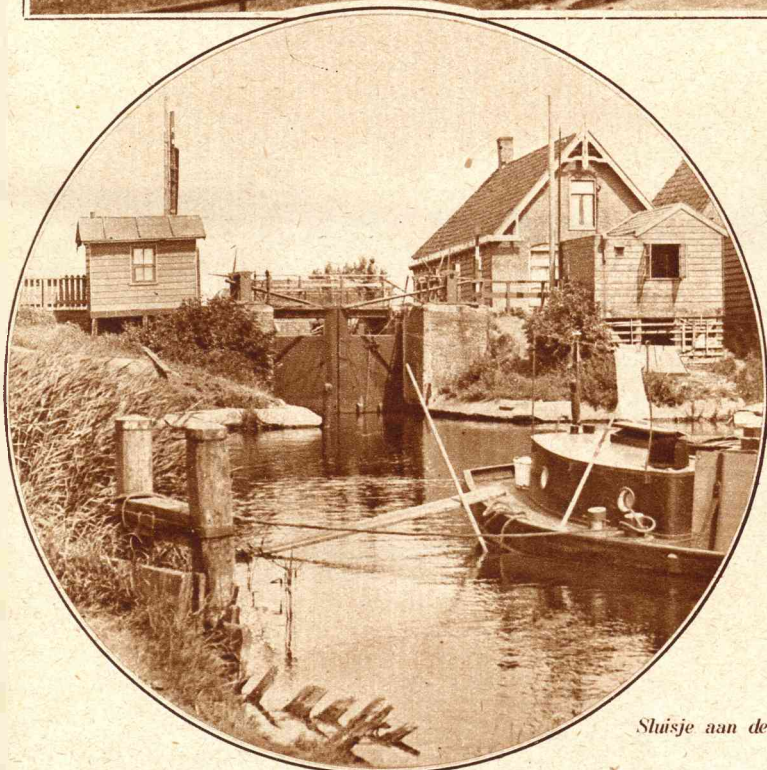
Wij stellen op deze bladzijde oud tegenover nieuw. En ach, zooals men zien zal, het heeft elk zijn eigenaardigheden, elk zijn bekoring. De oude kronkelstraatjes met de knurftige boomen en de onregelmatige bebouwing, de vaartjes en de bruggetjes in het oude dorpsgedeelte, en de regelmatige straten, de ruime pleinen en zelfs de winkelgalerijen in de nieuwe wijken, het zijn alle momenten van schoonheid, die de bewoners van het oude gedeelte doet hechten aan de omgeving welke zij door de jaren hebben liefgekreken en die aan de bewoners der nieuwere behuizingen alle voordeelen doet waardeeren der moderne samenleving, ook in de rustige, stille omgeving van een dorp als Westzaan.

Een boerderijtje aan het water, langs den weg naar Oostzaan.

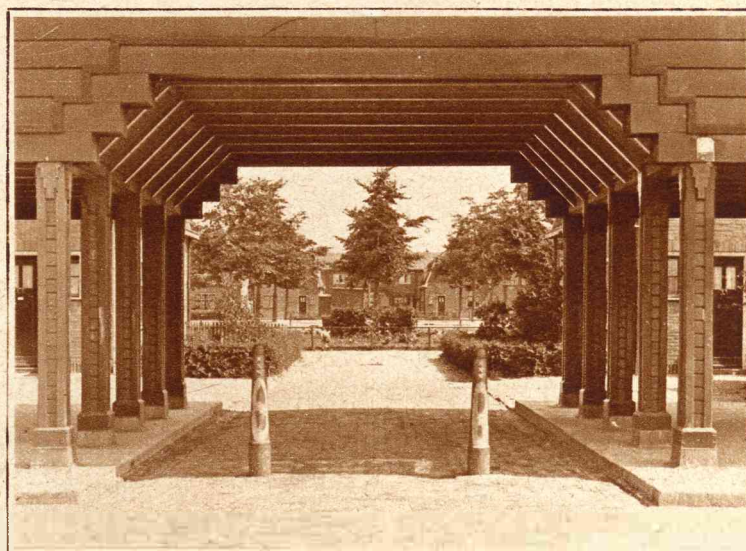

Aan de vele melkwagens in de Regelstraat kan men zoo ongeveer zien hoe laat het is.

Hierboven: Het fraai bebouwde Zonneplein, met de moderne muziekent en de winkelgalerijen.

Sluisje aan den Oostzanerdijk.

Doorkijkje aan het Pollux-plein.

Hiernaast: Druk verkeer op den Oostzanerdijk!

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Als een man maar wil, dan kan hij alles! werd er in een gezelschap beweerd en Richard Standing was het daar roerend mee eens. „Zoo? Trouw jij dan eens met de verloofde van Prins Joachim van Latavia?” werd hem toegevoegd; „ik wed om duizend pond, dat je dat niet klaarspeelt.” Standing had in een dolle bui de weddenschap aangenomen, al begreep hij den volgenden morgen bij het ontwaken zelf niet, hoe hij zoo dwaas had kunnen zijn. Vrijwel zijn heele vermogen op zoo'n manier te vergooiden. Want dat lukte natuurlijk tóch niet, hij zou het niet eens probeeren. Om zich te verstrooien, gaat hij een vacantiereisje maken naar Kilbolton, waar hij Cicely Vane ontmoet, op wie hij hals over kop verliefd wordt. Die Cicely Vane, maar dat weet Standing niet, is juist de verloofde van den Prins, die hij volgens de weddenschap zou moeten trouwen. Zij heeft ook hem lief, maar haar vader wil, dat zij met den prins trouwt. Zoodra Standing dat alles weet, besluit hij het huwelijk tusschen Cicely en den Prins te verhinderen, iets, wat ook 'n Amerikaansch consortium wil, dat uit is op olie-concessies in Latavia en vreest, dat die aan Almeric

Vane gegeven zullen worden, wanneer de vorst met diens dochter trouwt. In dienst van dat consortium reist Standing haar, als zij voor de huwelijksplechtigheid naar Latavia gaat, na. Hij spreekt haar nog, vóór zij Latavia betreedt, en zweert haar, dat hij op de een of andere wijze het huwelijk wel zal weten te beletten. Standing gaat naar het „Paleis in het Bosch”, waar de vorige Prins van Latavia, die krankzinnig verklaard is, door Joachim wordt gevangen gehouden, met de bedoeling dezen te bevrijden en weer op den troon te herstellen. Onderweg neemt hij met een aantal mannen, die evenals hijzelf in dienst zijn van 't Amerikaansche

syndicaat, Prins Joachim gevangen. De krankzinnige Prins is echter juist overleden en daar dit een streep door Standing's rekening dreigt te halen besluit hij zelf voor den bevrijden Prins Peter do'r te gaan. Hij verwekt een revolutie, die een onbloedig verloop heeft en hem op den troon van Latavia zet. Almeric Vane laat hij voor alle zekerheid op een kasteel gevangen zetten en aan Cicely, die den volgenden dag haar intocht in Latavia doet, vertelt hij de geheele geschiedenis. Het meisje, dat ook hem lief heeft, zwijgt natuurlijk, ook tegenover haar vader, en laat zich kalmjes gevangen nemen, overtuigd, dat Standing er wel voor zal zorgen, dat haar niets overkomt. Zelfs ondergaat zij 'n verhoor, omdat in Latavia de meening heerscht, dat zij en haar vader, samen met Prins Joachim, het land aan „den vreemdeling” hadden willen verkoopen. Later hoort Cicely van haar vader, dat Standing werkt voor het Amerikaansche syndicaat en zij begint aan hem te twijfelen en juist als zij hem om opheldering wil vragen, komt haar vader binnen en herkent in Prins Peter Richard Standing. Van deze ontdekking wil Almeric Vane gebruik maken om Standing voor zich te laten werken, inplaats van voor de Amerikanen; hij is nu juist bezig te trachten hem daartoe te krijgen.

Er is heel veel waars in wat u daar zegt, mijnheer Vane, maar ik geloof niet, dat mijn positie op het oogenblik in de eerste plaats in aanmerking komt. Het is de veiligheid... het leven van u zelf en van uw dochter, waarom u nu moet denken.”

„Maak u maar niet bezorgd over mijn dochter en mijzelf. Wij zijn Britsche onderdanen en we hebben niets gedaan tegen de grondwet en de veiligheid van een bevriende natie. Wij staan onder de hoede van den Britschen vertegenwoordiger te Mintz, en die zal er wel voor zorgen, dat er geen haar van ons hoofd gekrenkt zal worden.”

„Het spijt me wel, mijnheer Vane, maar u hebt het heelemaal mis,” antwoordde Dick. „Het is waar, dat de Britsche gezant zeer bezorgd is over uw verblijf en uw veiligheid, maar hij is niet in staat u te helpen.”

„Ik heb hem geschreven, zoodra ik hier gebracht werd, om hem om zijn bescherming te vragen,” antwoordde Vane, min of meer boos.

„Maar hij heeft uw brief niet ontvangen. Die bevindt zich op het oogenblik in handen van het hoofd van de politie van Mintz. Lang vóór eenig bericht van u hem kan bereiken, mijnheer Vane, zal alles voorbij zijn — tenzij u mij wilt vertrouwen en naar rede wilt luisteren.”

„Dat zouden ze niet durven!” riep de ander woedend uit.

„U kent den gemoedstoestand van het volk op het oogenblik niet, mijnheer Vane. Het is hier niet de vraag wat recht is, of fair, of iets van dien aard. Het volk wil uw bloed, al was het maar alleen, om anderen vreemdelingen den moed te benemen hier te komen, om te trachten hun land ten eigen bate te exploiteeren.”

„Dat is niet kwaad — in den mond van den betaalden agent van het Amerikaansche syndicaat,” zei Vane glimlachend.

„Kwaad of niet kwaad, mijnheer Vane, het zijn feiten — heel onaangename feiten. U hebt het u in het hoofd gezet, dat u, als Britsch onderdaan beschermd bent. Maar dat bent u niet. U kunt hier binnen de muren van dit fort terechtgesteld worden, en, al bent u nu ook al miljoenair, niemand zal ooit iets van uw lot te weten komen. Er zal later gezegd worden, dat u gedood bent tijdens een opstand, die aan uw eigen onvoorzichtig optreden te wijten was; er zal een wisseling plaats hebben van de gebruikelijke diplomatieke stukken, de gewone betuiging der regeering zal volgen, dat ze alles zal in het werk stellen, om hen die voor uw dood verantwoordelijk zijn te straffen — en daarmee zal de zaak uit zijn.”

Het was duidelijk, dat zijn woorden indruk maakten op Almeric Vane, want de uitdrukking van volkomen zelfvertrouwen verdween van zijn gelaat. Hij stond Standing met halfgeopende lippen aan te staren.

„Uw eenige kans op uw veiligheid ligt in het vertrouwen op mij. Verraad mij, en u teekent uw eigen doodvonnis. Niets zal u kunnen redden. Houd uw mond en gedraag u tegenover mij als tegenover den persoon, die ik verondersteld word te zijn: Prins Peter van Latavia... en ik geef u mijn woord, dat ik u zal redden, zelfs al moet ik er mijn eigen leven voor wagen.”

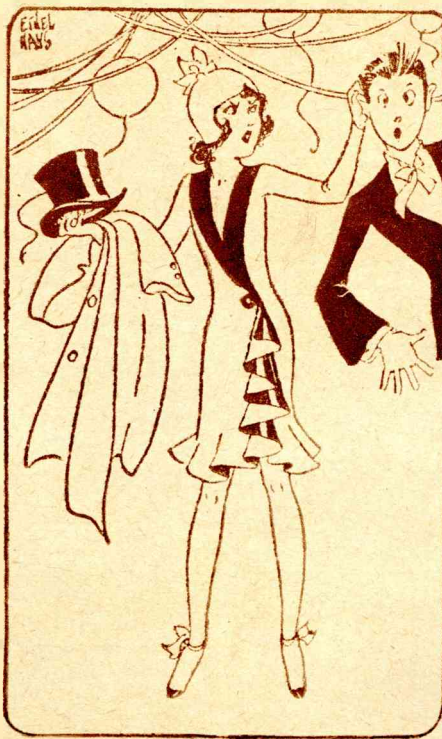
Hij keek op zijn horloge.

„Ik moet het nu aan uw gezond oordeel over-

laten, mijnheer Vane. De kriegsraad, die over u en uw dochter zal oordeelen, is reeds in de groote zaal vergaderd. Het zou niet beleefd van mij zijn, de heeren te laten wachten.”

Hij keerde zich plotseling om, en zag Cicely aan. Een oogenblik scheen het alsof hij zijn handen smekend wilde uitstrekken, maar iets in haar gelaatsuitdrukking — iets kouds en hoogs — deed hem aarzelen.

Fanny Flapuit zegt:

Sommige mannen worden met een geweten geboren. Als ze er geen hebben, trouwen ze er soms een.

„Ter wille van ons allen, hoop ik, dat je er in zult slagen, je vader te bewegen, niet te verraden, wat hij ontdekt heeft, Cicely.”

Haar donkere oogen lichtten.

„Daarover zal mijn vader zelf moeten beslissen; ik heb niets te zeggen, behalve — behalve, dat u uw patronen goed dient, mijnheer Standing.”

Zij zag een bos op zijn gelaat komen, zij zag den verbaasden, bijna medelijdenden blik in zijn oogen, maar in haar boosheid en haar ontgoocheling dacht zij er niet aan, hem te sparen. Hij had haar voor den gek gehouden — hij had haar een strik gespannen — die betaalde agent van de concurrenten van haar vader.

„Als uw lastgevers niet zeer onedelmoedig zijn, mijnheer Standing, moeten zij zich wel uiterst dankbaar gevoelen voor al wat u voor hen gedaan hebt. Het is verbazend, welke gevaren sommige menschen bereid zijn te loopen voor... voor geld!”

Zijn verschrikte, holle oogen staarden haar een oogenblik aan.

„Ja, een man moet zijn geld waard zijn,” riep hij op ernstigen toon uit. „Maar nu moet ik gaan, en u alleen laten, om zelf uw besluit te nemen.”

Hij liep op de deur toe en verliet het vertrek. Zij konden hooren, dat de schildwacht in de gang het geweer presenteerde. Er heerschte een vreemde stilte in de kamer, die tenslotte werd verbroken door de heesche stem van Almeric Vane, die zei:

„Als er werkelijk een kriegsraad wordt gehouden, en deze jongeman ons niet maar alleen tracht te intimideeren, Cicely, dan zou het toch maar mischien het beste zijn, als we zijn raad opvolgden... Je hebt me verteld, dat je Prins Peter te Mintz hebt ontmoet — waarom heb je me toen ook niet gezegd, dat het die Standing was?”

„Dat weet ik eigenlijk niet, vader,” antwoordde zij. „Wat zou het trouwens voor verschil gemaakt hebben? En in zekeren zin was ik verplicht, zijn geheim te bewaren. Ik wist ook niet, dat hij de betaalde agent was van die menschen.”

In haar verbeelding zag zij weer die vreemde ontmoeting in het paleis te Mintz. Met vrees en pijnlijk gewond hart had zij het bezoek van Prins Joachim afgewacht... en als een visioen uit een andere wereld had daar ineens Richard Standing voor haar gestaan... Zij herinnerde zich, hoe haar hart klopte... hoe plotseling al die donkere wolken schenen te zijn weggevaagd, welke haar zoo hadden terneer gedrukt... Daar was haar dapperre, roekeloze, alles durvende ridder... de man, die ter wille van haar zich van een troon had meester gemaakt... En dat alles bleek nu een hersenschim te zijn... Hij was niet anders dan de betaalde agent van de concurrenten van haar vader!

De deur der kamer werd geopend, en er verscheen een officier met eenige soldaten. Cicely zag de aderen op het voorhoofd van haar vader plotseling zwellen, en een onheilspellend rood kleurde zijn gelaat, toen de officier hem op den schouder tikte. Zelfs op dat oogenblik van spanning deed een zeker instinkt haar waarschuwend uitroepen:

„Vader!”

Voor een oogenblik ontmoetten zijn oogen de hare.

„Je hebt gelijk, Cicely,” zei hij, „het dient nergens toe, een scène te maken — we moeten de klucht naar verder blijven spelen.”

Aan iederen kant van haar was een soldaat komen staan, en, samen met haar vader, die op dezelfde wijze bewaakt werd, leidde men haar de kamer uit, naar de binnenplaats. Een groep mannen was daar met houeelen en spaden bezig eenige der vloertegels te verwijderen. Zij staakten hun arbeid, tot de stoet voorbij was. Cicely zag een van de mannen tot zijn buurman fluisteren en daarna lachen, terwijl zij enkele Deutsche woorden opving.

„We moeten voortmaken, anders zullen we hun bedden nog niet op tijd klaar hebben.”

„We zullen hun bedden niet op tijd klaar hebben”... Wat zouden ze daarmee bedoelen...? En toen opeens scheen zij te begrijpen, en zij huiverde. Zelfs voor die komedie van een kriegsraad begon, was dus het vonnis al geveld. Ze waren daar bezig, hun graven te delven. Zij keek naar de grijze haren van haar vader, die daar voortliep, onbewust van wat er voorviel... Er kwam een groot medelijden voor hem in haar op. Hij had het leven altijd

zulk een heerlijk spel van plannen maken en overtroeven en rijk-woorden gevonden. En nu zou dat zoë eindigen!

Behalve dan even door dien plotselingen schok, voelde ze geen emotie, noch van spijt, noch van angst voor zichzelf. Dick, wien zij haar hart gegeven had, had haar bedrogen, en de pijn, die deze ontdekking had veroorzaakt, maakte haar onvatbaar voor eenig ander gevoel. Dood — wat betekende de dood? Die zou een einde maken aan het ondraaglijke gevoel van te leven in de wetenschap, dat zij Dick liefhad en dat hij die liefde niet waardig was.

Vóór hen werd een deur geopend en zij werden gebracht in een groote zaal, aan het einde waarvan, op een verhooging, de leden van den kriegsraad zaten: vijf officieren in uniform — mannen met strenge gezichten. Zij zaten in den vorm van een halve maan, en in het midden achter hen zat, op een vergulden stoel, Dick Standing. Zij keek hem even met een verachtelijken blik aan, maar op zijn gelaat was niet de minste verandering te bespeuren. Hij zat daar als een steenen beeld, de kin rustend op zijn handen, de ellebogen steunend op een der vergulde armleuningen van zijn stoel.

Terwijl de gewapende soldaten naast hen bleven staan, werd hun op veiligen afstand van de rechters gelast niet verder te gaan. De president van den kriegsraad wendde zich tot Dick, salueerde en nam toen weer plaats. Een blad papier opnemend, begon hij met een harde, metaalachtige stem de aanklacht tegen de gevangenen voor te lezen. Toen Cicely's verdooving waarin zij verkeerde, allengs week, en zij opmerkzaam werd op hetgeen er rondom haar gebeurde, drongen nu en dan enkele woorden tot haar door.

„Almeric Vane... beschuldigd van samenzwering tegen de veiligheid van den staat... van samenspanning met anderen, niet in arrest, tot een poging om de Regeering omver te werpen en Latavia's vrijheid te niet te doen... Cicely Vane, beschuldigd van medeplichtigheid met haar vader... van samenspanning met den overweldiger...”

Het scheen haar, dat de opsomming van hun misdaden nooit zou eindigen. Zin na zin kwam als een ontploffing uit den mond van den president en had een bijna hypnotische uitwerking op haar. En Dick zat daar maar, zonder zich te bewegen, zonder een woord te spreken... Een officier, die als aanklager optrad, stond op en hield een redevoering. Vaag begreep zij daaruit, dat zij en haar vader menschen waren uit de laagste kringen der gemeenschap — gemeene, verraderlijke samenzweerders — vijanden van Latavia en van het Lataviaansche volk — vreemdelingen, die hier waren gekomen, om vijandschap te zaaien — verstoorders van den vrede...

Toen stond een ander officier op, en nadat hij zich den „vriend van de gevangenen” had genoemd — aarzelen slechts, als schaamde hij zich voor zijn formeelen plicht, die woorden te uiten — begon ook hij te spreken. Hij pleitte voor genade, meer dan voor recht.

Cicely zag, hoe haar vader nu eens naar de rechters, dan weer naar haar keek. Hij kende genoeg Duitsch voor zijn zaken, maar zij begreep, dat het hem moeilijk viel dit vlugge spreken te volgen. Hij scheen er zich absoluut niet van bewust, dat er iets niet in den haak was. De president leunde eenigszins voorover in zijn stoel en keek den miljoenair aan.

„U hebt gehoord, welke beschuldigingen er tegen u zijn ingebracht. Hebt u nog iets te zeggen, voor de Raad het vonnis overweegt?”

Cicely zag den verbaasden blik van haar vader, en haastte zich om hem ter hulp te komen.

„Mijn vader kan uw taal, wanneer die wordt gesproken, slechts zeer moeilijk volgen, mijnheer!”

De president staarde haar aan.

„Stil, vrouw,” riep hij haar toe. „U en uw vader kenden genoeg van onze taal, om tegen de veiligheid van den Staat samen te spannen.”

„Wat zegt hij, Cicely?” vroeg haar vader op verschrikten toon.

De president herhaalde zijn vraag langzaam in het Duitsch, en ditmaal scheen de miljoenair te begrijpen, wat de bedoeling van zijn woorden was. Hij begon in slecht Duitsch langzaam te antwoorden.

„Ik ben een Britsch onderdaan. Ik ben hier gekomen met een behoorlijk gevisceerd paspoort. Ik had wettige zaken te doen hier in dit land.”

„Wat waren dat voor zaken, waarvan u spreekt?”

„Het was mijn bedoeling de oliebronnen van dit land te exploiteeren. Ik ben een man die naam heeft in de zakenwereld, en ik zou mijn onder-vinding en mijn kapitaal ter beschikking van Latavia hebben gesteld.”

Een onderdrukt lachen van den Raad begroette deze woorden.

„Wilt u ons hier soms vertellen, dat uw beweegredenen geheel belangeloos waren?”

De president moest die ironische vraag in een anderen vorm herhalen, alvorens Almeric Vane begreep wat hij zei.

„Ik heb nooit beweerd, dat ik een filantroop was. Mijn belangstelling in Latavia gold de olie en de olie alleen. Ik ben hier gekomen om concessies te krijgen, en ik was bereid, daarvoor te betalen.”

„En was het een noodzakelijk onderdeel van uw zaken, dat uw dochter, een meisje van burgerafkomst, de vrouw van den overweldiger zou worden?”

„Ik rekende er op, dat dit de zaken zou vergemakkelijken,” antwoordde Almeric Vane ronduit. „Men krijgt geen kersen, door te wachten tot ze in je mond vallen.”

„U stemt dus toe, dat u gebruik maakte van de financiële moeilijkheden van den afgezetten overweldiger, om hem te dwingen, uw dochter tot zijn vrouw te maken, opdat u je van de olie-concessies zou kunnen verzekeren?”

„Ja, u kan het op die manier formuleeren, als u wilt,” antwoordde Almeric Vane, na een korte aarzeling. „Het was geen slechte koop voor beide partijen. Het zou mij een miljoen kosten.”

De eerste gulden

Toen hij dan z'n eersten gulden,
Ien het einde van de week,
Van zijn baas als meekloon beurde
Was ie min of meer van streek!
(), hij vond zich wát gewichtig,
En de steun van het gezin,
Hij begon al groot te worden,
Want nu bracht hij toch wat in!

Op een sukkeldrafje liep hij,
Met den gulden in de hand,
Op z'n dunne spillebeentjes
Heel dicht langs den huizenkant.
En hij kneep z'n vuistje samen,
't Was wát angstig, stel je voor,
Dat ie eens z'n heele meekloon
Midden op de straat verloor!

(), nu was ie het vergeten,
Dat hij wel eens hoofdpijn had.
En soms stiekem in een hoekje
Onder 't werk te huilen zat,
Dat de grooteren hem plaagden.
Zoó, dat hij er zelf van schrok.
Om z'n malle korte broekje
In de kleur van moeders rok!

Met een sprong kwam ie naar binnen:
„Moeder!” riep ie, rood en bleek.
't Is een fijne nieuwe gulden.
„En die krijg ik elke week!
„Die mag U nu van me houden.
„En wat zegt U daar wel van.
„Om er alles van te koopen,
„Wat U er van koopen kan!”

In haar rommelige woning
Was de moeder in de weer,
En ze zei, met iets afwezigs:
„(), da's best, leg daar maar neer!”
En hij poelde, dat zijn gulden,
Heel zijn heerlijke begin,
Onder ging in 't trieste duister
Van hun mank'lend huisgezin.

Achter, op het kleine plaatsje,
Keek ie met een diepen zucht,
Naar de groote, grauwe wolken
Van de donk're avondlucht.
En hij zag in al die wolken,
Bij hun komen en hun gaan,
Al de hopelooze dagen
Van zijn grauwe werkbestaan!

KROES.

De vijf rechters staken de hoofden bijeen, en spraken op opgewonden toon met elkaar; toen keek de president weer op en zei, met den ijzigen glimlach om zijn mond:

„Ik geloof niet, dat het noodig is, den mannelijken gevangene nog meer vragen te stellen... En nu, juffrouw — u hebt gehoord, welke beschuldigingen er tegen u zijn ingebracht — hebt u ook nog iets te zeggen?”

Voor Cicely iets had kunnen antwoorden, stond de man, die al dien tijd bewegingloos in den vergulden stoel op den achtergrond had gezeten, eensklaps op. Onmiddellijk stond iedereen in de zaal eveneens op. Cicely zag, dat Dick naast den president ging staan, en met hem sprak. In de drukkende stilte was elk zijner woorden duidelijk te verstaan.

„In het belang van het land zult u uw plicht doen, hoe pijnlijk die ook moge zijn. Niets bindt ons langer aan deze plaats. Wij hebben de getuigenis van den voornaamsten beschuldigde gehoord. Wij wenschen, dat de gebruikelijke consideratie tegenover beide gevangenen wordt in acht genomen. De zaak behoeft niet voor het aanbreken van den dag haar beslag te krijgen.”

Na deze onheils spellende woorden geuit te hebben, liep hij langzaam de hal door, zonder naar rechts of naar links te zien. Iedereen stond in de houding. Cicely hoorde de deur openen en achter hem sluiten, evenals het scherpe commando, toen de wacht op het binnenplein de geweren presenteerde... De zaak zou tegen het aanbreken van den dag haar beslag krijgen!... Dick had hen verraden — had hen daar aan hun lot overgelaten!

„Hebt u iets te zeggen, juffrouw, voor de Raad het vonnis overweegt?”

Zij richtte zich in haar volle lengte op, en met haar bleke gelaat en haar slanke gestalte zag zij er uit als een kind.

„Daar u toch reeds het vonnis bepaald hebt, zou het niet anders dan tijd verspillen zijn, vindt u ook niet?”

„De vrouwelijke gevangene weigert iets tot haar verdediging aan te voeren,” merkte de president op ijskouden toon op. „De gevangenen kunnen worden weggevoerd, opdat de Raad het vonnis kan opmaken.”

Zij werden weer weggevoerd, maar ditmaal werd Cicely van haar vader gescheiden gehouden. Zij zag hem woedend op den vloer stampen, maar zij kon niet met hem spreken — hem niet uitleggen, wat er stond te gebeuren. Vijf minuten gingen voorbij — toen werd andermaal de deur geopend en werden zij weer in de hal geleid. Onder doodelijke stilte stond de president op.

„Almeric en Cicely Vane, de kriegsraad is eenstemmig van oordeel dat u beiden schuldig zijt aan verraad jegens den onafhankelijken Staat Latavia, en veroordeelt u deswege beiden ter dood.”

Cicely zag haar vader opspringen, alsof hij den president wilde aanvallen, maar hij werd onmiddellijk door de soldaten gegrepen.

„Ik ben een Britsch onderdaan,” schreeuwde hij in het Engelsch, hevig worstelend om los te komen. „En de heele vertooning is een vooraf beraamde komedie. Uw Prins — die man die zichzelf Prins Peter noemt — is een ialsaris en een indringer. Hij is de zaken-agent van een Amerikaansch syndikaat, en hij heet Richard Standing.”

Aan de uitdrukking van hun gelaat was het duidelijk te zien, dat niemand van de rechters ook maar een woord begreep van wat hij zei.

„Stilte!” bulderde de president. „U beiden is een eerlijke rechtspraak ten deel gevallen. Aan wat ik gezegd hebt, heb ik niets anders toe te voegen, dan dat, ingevolge de goedgunstige beschikking van Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins, het vonnis niet voor het aanbreken van den dag zal worden ten uitvoer gelegd. Ik vertrouw, dat u den tijd die u nog rest, zult benutten, om u met God te verzoenen.”

Cicely voelde de zaal om haar heen draaien. Zij hoorde haar vader schreeuwen en razen als een krankzinnige. Toen zij weer tot bezinning kwam, bevond Cicely zich weer in de kamer, waarin zij op dien avond met Dick Standing had gesproken. Maar zij was niet alleen; Martha stond over haar heen gebogen, haar vriendelijk gelaat nat van tranen.

(Wordt voortgezet)

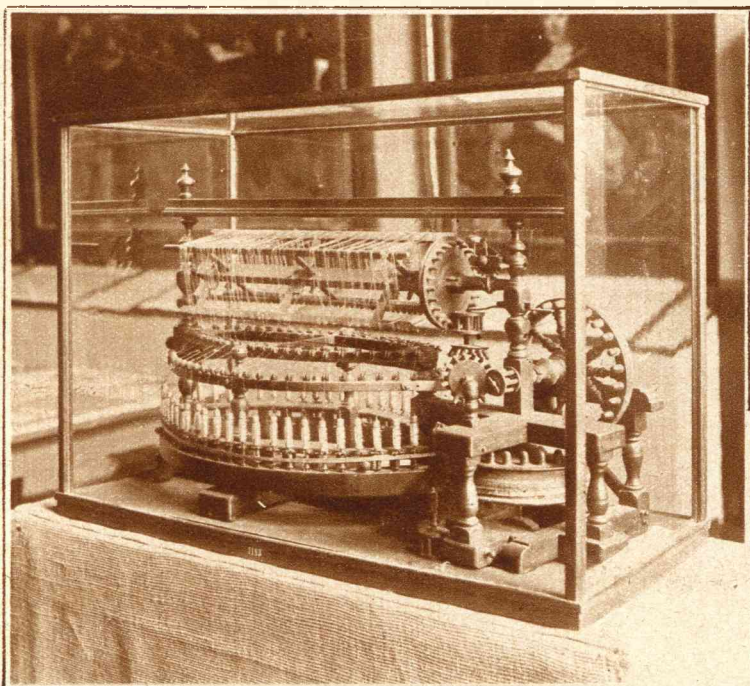
IN DE HOOFDSTAD

Den 6den juli vierde het echtpaar W. J. Gosseling Assenbroek te Amsterdam het heuglijke feit dat het voor vijftig jaar in den echt verbonden werd.

In het Stedelijk Museum te Amsterdam is deze week geopend de Economisch Historische tentoonstelling. Wij geven hiernaast een overzicht van een der zalen der tentoonstelling.

Hierboven: Het Comité dat de Econ. Hist. Tentoonstelling organiseerde met min. Waszink, die de tentoonstelling opende. Van l.n.r. te rij: Prof. Brugmans, Minister Waszink, Mej. Dr. A. W. de Jongh, de Fransche gezant Kammerer en weth. Ketelaar.

Een van de geëxposeerde voorwerpen op de Econ. Hist. Tentoonstelling in het Stedelijk Museum te Amsterdam is de hier afgebeelde oude twijmolen, welke gebruikt werd in de zijde-industrie.

Zaterdagmiddag arriveerde aan het Weesperpoortstation te Amsterdam het Volks-chor „Solingen“, een der beste koren van den Duitschen Arbeiderszangbond. Onder leiding van zijn dirigent Hans Herwig gaf het Zaterdagavond een concert in het Concertgebouw. Hiernaast: Zangeressen en zangers bij hun aankomst op het perron W. P.

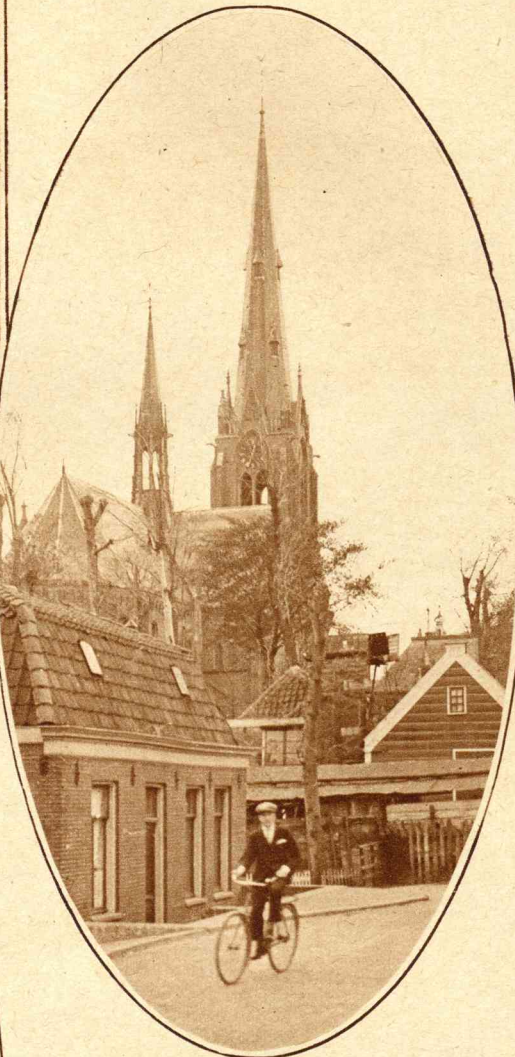

Weesp

Het monumentale Stadhuis gezien vanuit de Breedstraat.

Het oude Vestingstadje, schilderachtig gelegen aan de oevers van de Vecht, dankt zijn beroemdheid voornamelijk aan de bekende koekjes, een zandgebak waaraan de naam Weespermoppen onafscheidelijk zal blijven verbonden, en aan de Cacaofabrieken der fa. van Houten.

De Kerklaan: op den achtergrond de R.K. kerk met de slanke, hoge torenspits.

Een der oudste straatjes van Weesp, de Middenstraat.

Gezicht op het Achterom.

De Vestingwerken zijn, evenals die van Naarden, van weinig beteekenis meer, al vormen zij nog steeds een schakel in den keten der Hollandsche waterlinie. Het stadje zelf is vrij regelmatig

De ophaalbrug aan de Hoogstraat.

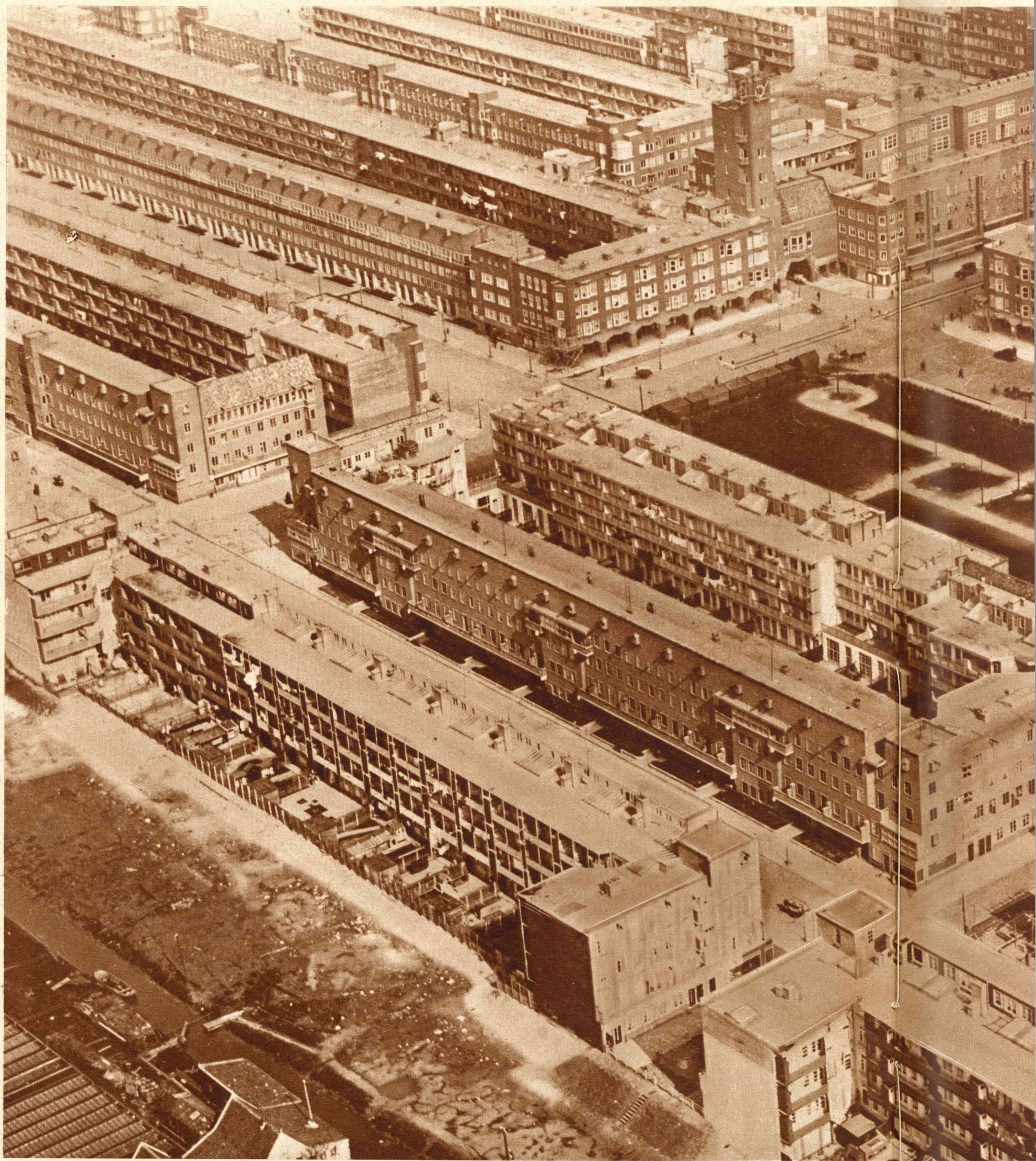
van aanleg en de grachten met de typische ophaalbruggen en de voor het meeren-deel nog eenvoudige burgerwoningen vormen er met de altijd schilderachtige Vechtstreek, welke daar eigenlijk begint, een rustig, maar alleszins bezienswaardige omgeving, onder den rook der Amstelstad.

Aardige huisjes aan de Wollen Weversbuurt.

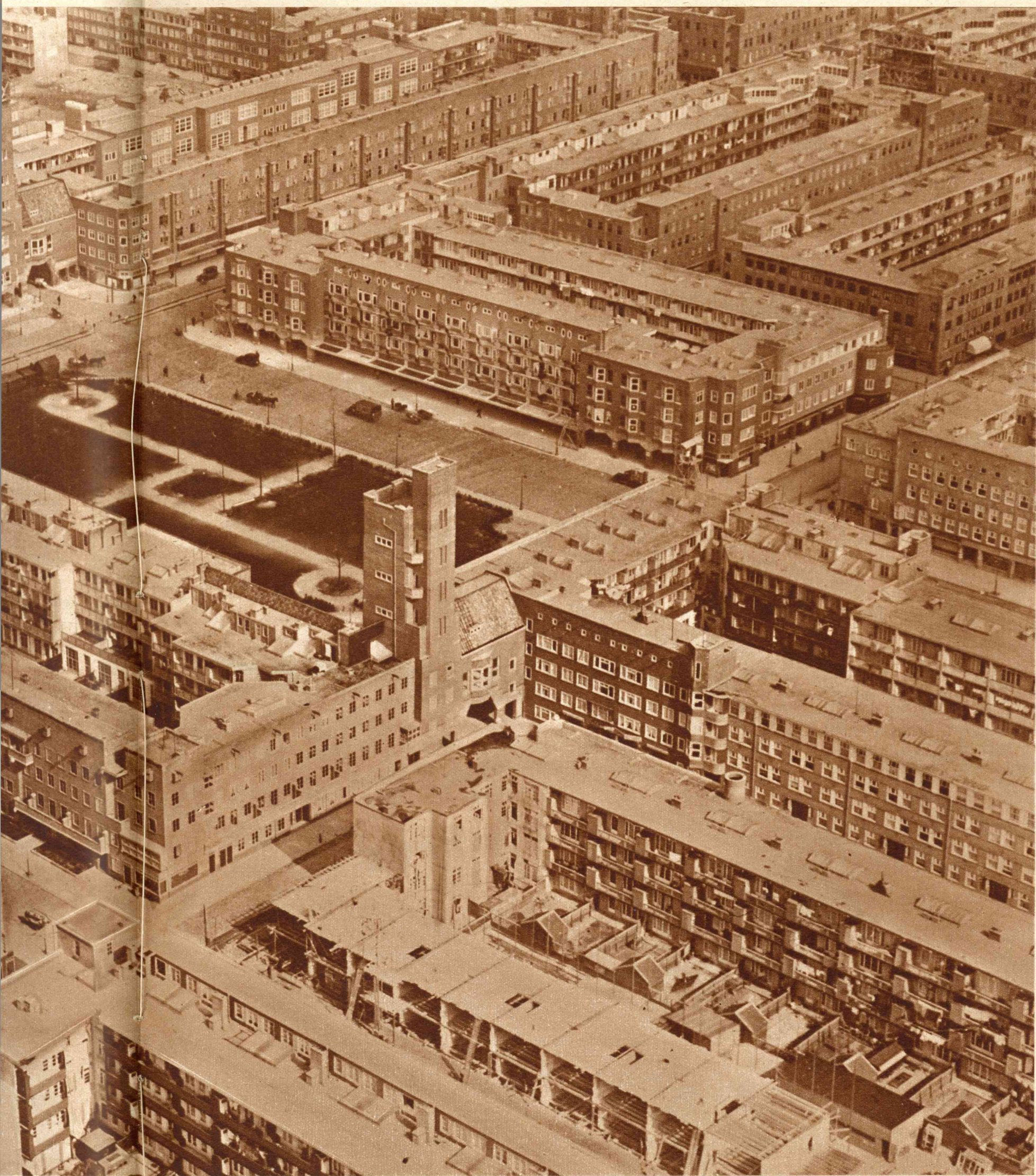

Op den weg naar Utrecht.

Een, twee, drie, vier hoog liggen ze opeengestapeld, de moderne wooncubussen en nochtans geeft 't bijna mathematische complex rond het Mercatorplein in Amsterdam Zuid den

DE MODERNE GROOTSTAD IN

ROOTSTAD IN VOGELVLUCHT

indruk van een welgeordend en vriendelijk geheel. De luchtofodienst der K.L.M. maakte er deze keurige overzichtsfoto van. Weten onze abonne's hun flat er op te vinden?

VROUWENLEVEN

Sierlijke hoed van blauw stroo, met inzetsels van kantstroo.

Uitverkoop

Uitverkoop! In groote letters lokt het nu overal in onze winkels. En er is wel nauwelijks een woord, dat op ons vrouwen zulk een groote aantrekkingskracht uitoefent.

Vroeger begonnen de uitverkoop pas aan het einde van een seizoen en de zuinige oerdegelijke huismoeders kochten dan allerlei dingen in, die ze eigenlijk pas over 'n half jaar zouden kunnen dragen. Dat dit, wanneer de mode, in haar bekende grilligheid, intusschen een sprong deed naar een geheel nieuwen kant, nogal eens aanleiding gaf tot teleurstelling valt te begrijpen.

Nu echter lijkt het wel, of de seizoen-uitverkoop ieder jaar weer vroeger beginnen en we kunnen er nu werkelijk van profiteren, omdat we de zomerkleeren, die we thans kopen, ook dezen zomer nog kunnen dragen. Hebben we nog iets nodig voor onze vacantiereisjes, dan kunnen we met onze inkoop daardoor tegenwoordig gerust wachten op de uitverkoop — wat echter nog lang niet

zeggen wil, dat we daardoor gevrijwaard zijn voor teleurstellingen.

Er zijn vrouwen, die bij de gedachte aan „koopjes halen” met geen mogelijkheid het hoofd koel kunnen houden. Ze zijn als bezeten door koopwoede. Ze geven handenvol geld uit voor allerlei dingen, die elk op zich zelf misschien werkelijk heel mooi zijn en bijzonder goedkoop, maar waarvan veel, wanneer het later met nuchtere oogen wordt bekeken, onbruikbaar blijkt of overbodig.

In meer of mindere mate hebben de meesten onzer, in den tijd der winkelopruiming, te kampen tegen den lust tot kopen, die door lokkende etalages en de suggestief werkende lage prijzen naast den doorgehaalden ouden prijs, in ons wordt opgewekt.

O ja, we staan er heel verstandig tegenover. We houden ons voor, dat de winkelier ieder willekeurig cijfer als „oude prijs” kan doen gelden. En toch kan het ons overkomen, dat we een mooie

japon koopen voor weinig geld, al zit die ons eigenlijk wat krap, of een te groote maat, waarvan we bij het veranderen hopeloos de coupe bederven.

En wee, als we merken, dat het couponnetje of het hoedje of wat ook, dat we nog weifelend in handen houden, ook door een andere vrouw wordt begeerd. Dan gaat het nuchtere verstand ineens op den loop en we koopen een hoedje, dat te jeugdig voor ons is of te ouwelijk, we decideeren meteen, dat we dien lap maar zullen houden, al is hij te klein voor 't eene en te groot voor 't andere doel.

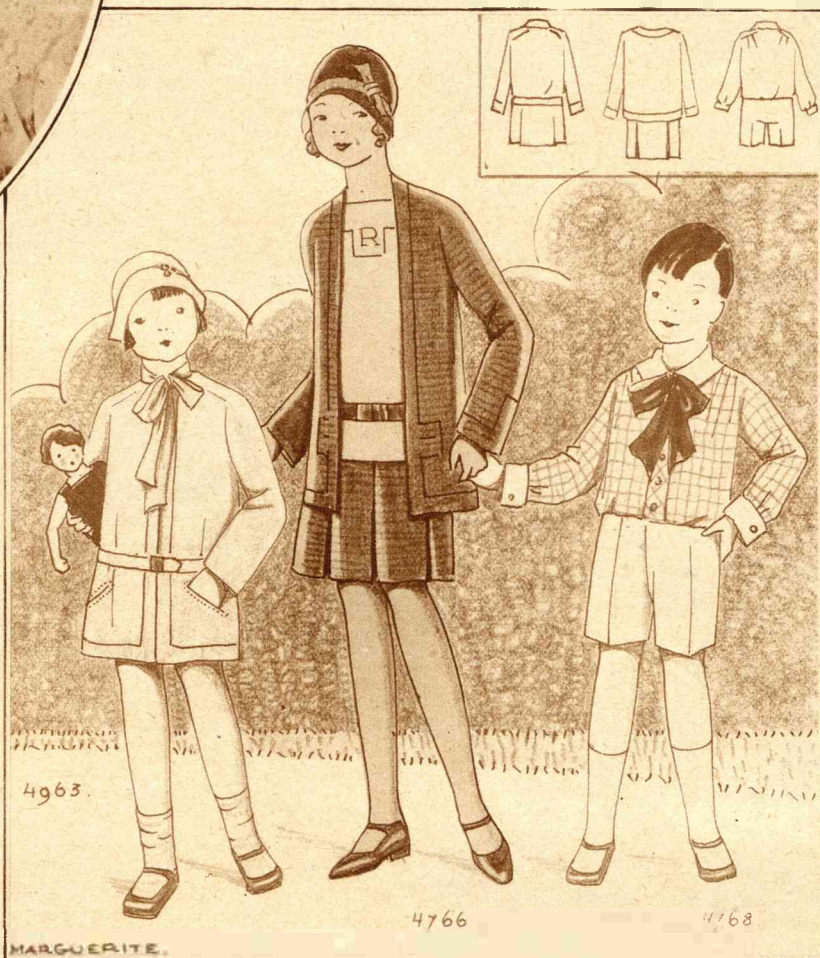
Nu wil ik nog niet eens spreken over noodeloze inkoop. Noodig is een rekbaar begrip. Wat de een nodig vindt, zal de ander als verkwisting beschouwen. Eenieder zal hierbij te rade moeten gaan met eigen beurs. Is er slechts geld beschikbaar voor het noodzakelijke, dan is iedere noodeloze inkoop natuurlijk uit den boze.

Laten we in elk geval, eer we aan onze inkoop beginnen, zorgvuldig overwegen, wat we nodig hebben, hoeveel stof we behoeven

voor de japon of de kinderjurken, die we willen maken en of datgene wat we ons gaan aanschaffen enkel voor warme zomerdagen dienen moet, of dat we er ook op koele dagen van willen profiteren.

Houden we een en ander goed voor oogen, dan behoeven we niet te vreezen, dat onze inkoop „koopjes” worden in den zin van stroppen.

PAULA DEROSE.

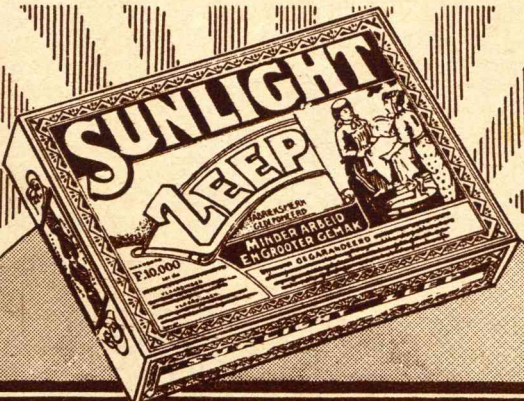
Hieronder: Zwart strooien hoed van een apart model, omboord en gegarneerd met zwart ripslint.

Drie Fransche Modelletjes voor de Jeugd

4963. Typisch Fransch is dit groen kasha meisjesmanteltje met aangeknippte mouwen en opstaanden kraag van voren met strik gesloten. De garnering ervan bestaat uit schuin ingeknipte zakjes en een smal ceintuurtje met fantasie gesp (leeftijd 6 tot 8 jaar). 4766. Een aardig „trois-pièces” voor meisje van 8 tot 10 jaar. Het manteltje en het plooirokje werden gedacht in rood wollen crêpe, de jumper in witte crêpe, gegarneerd met rood ceintuurtje en geborduurd rood monogram. 4768. Jongenspakje (voor den leeftijd van 8 tot 10 jaar) bestaande uit pantalon van beige linnen en blouse van bijpassend geruit linnen met kraagje en manchetjes van effen stof. Een zijden lavallière in de tint van het ruitje geeft het geheel iets vlots.

De ideale
Huishoudzeep

Zuiverheids-
waarborg F 10.000

Het echtpaar Plevier uit de Spoorwegstraat te Haarlem herdacht den 9en Juli het feit dat zij voor 50 jaar in den echt werden verbonden.

UIT DE PROVINCIE

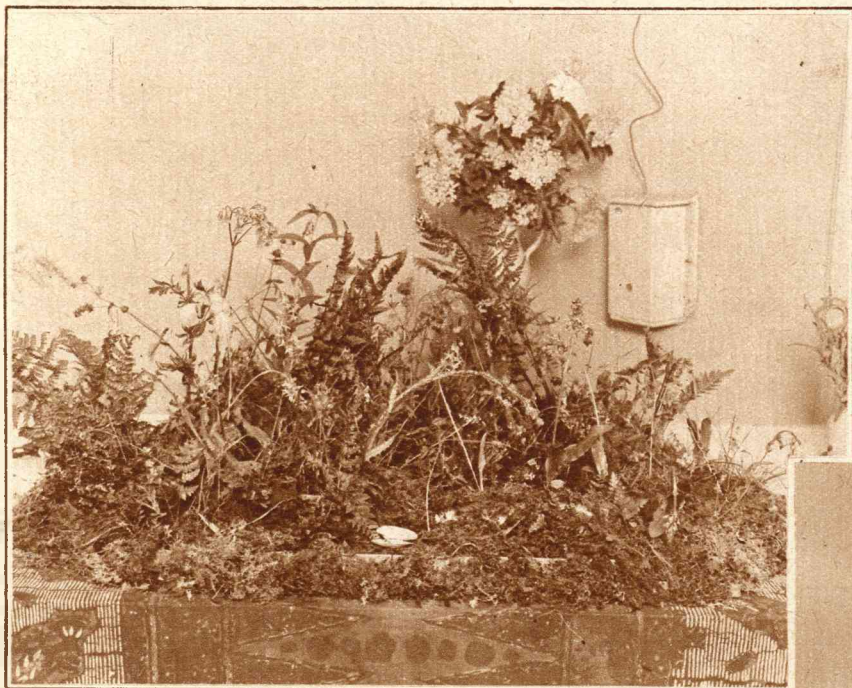
Zaterdag hield de Centrale Vereniging voor School- en Werktuinen en Boomplantdagen in Nederland een propagandaday in Haarlem en omgeving. Er werd een bezoek gebracht aan de Gemeentelijke Kweekrijen in Haarlem, waar de deelnemers onder hun parapluie de schoonheden van deze kweekrij in oogenschouw namen.

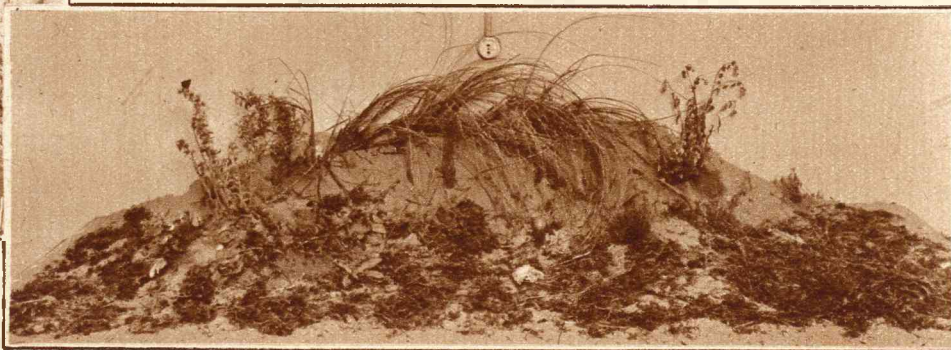
Hiernaast: De heer Koning, (directeur der Stadskweekrij, Amsterdam) vertelt aan eenige schoolkinderen, die juist in hun tuintjes bezig zijn, iets over planten en tuinieren.

Een melkauto van de Zuivelfabriek Aurora te Opmeer kwam vorige week op den weg van Spanbroek—Opmeer in botsing met een autobus der firma Pijper te Spanbroek. Een en ander met hierboven afgebeeld gevolg.

In de H. B. S. aan de Zocherstraat te Haarlem is door afd. V van den Ned. Jeugdbond voor beoefening der Natuurlijke Historie een biologische tentoonstelling georganiseerd. De foto hierboven stelt voor een moerasje en hiernaast een duinlandschap.

Zevenhonderd Engelse meisjes van alle beroepen en standen traden er op bij de opvoering van een spel „Langs den weg”, dat gegeven werd ter gelegenheid van de jaarvergadering van een meisjesbond in de Royal Albert Hall te Londen. En de velerlei costumes verhoogden nog de levendigheid van den fleurigen optocht.

HET KRUISWOORDDRAADSEL

Toen de vreemdeling de gezellig warme, drukke gelagkamer van de kleine dorpsherberg was binnengestapt, voelde hij instinctmatig, dat alle oogen op hem gericht waren. Zijn groet werd met een onverstaanbaar gemompel beantwoord en hij zette zich aan een onbezet tafeltje, dicht bij het vuur, neer, waarna hij den herbergier om een glas wodka verzocht. Even later zette hij zijn lippen aan het, met het kostelijk nat gevulde glas en was bezig een flink pak brood van gewicht te doen vermindern. Nog steeds was hij het middelpunt van de belangstellende blikken der aanwezige hoeren geweest. De komst van den vreemden gast had hun luidruchtigheid als hij tooverslag doen verstommen, maar langzamerhand waagden enkelen zich weer aan een praatje, en het duurde niet lang, of de meest volslagen herrie heerschte weer in het knusse vertrek.

De vreemdeling scheen daar echter niet den minsten last van te hebben, integendeel, want na een kwartier onafgebroken te hebben gegeten en gedronken — hij had juist het derde glas wodka geledigd — haalde hij een krant uit zijn overjas te voorschijn. Dit was weer het sein tot algemeene stilte, en vooral toen na de krant ook nog een stukje papier, waar een groot aantal vierkantjes op geteekend was, en een potloodje op de tafel verschenen, terwijl de vreemdeling met de handen onder 't hoofd aandachtig en ernstig de krant begon te bestudeeren, kwam er een angstige stilte en spanning in de gelagkamer. Ze keken elkaar veelbeteeke-

Naar het Russisch van Michael Mostroch
DOOR C. J. BELMONT

nend aan. Ja, dat moest een kruiswoordraadsel zijn, dat kon niet anders. Van een kruiswoordraadsel hadden ze allemaal wel eens gehoord, en in de krant stond er van tijd tot tijd ook wel eens eentje.

Ja, dit gehucht kende ook een krant, al werd deze maar eens in

de maand vanuit de groote stad gezonden. En iedereen in het dorp verslond de krant. Zij werden daar in dat afgelegen gehucht nog eens op de hoogte gehouden, van hetgeen in de buitenwereld gebeurde. Maar op de kruiswoordenraadsels beproefden zij hun krachten niet eens meer; daar hadden ze toch niet den minsten kijk op, neen, dat lieten ze maar aan de menschen in de stad over.

Maar nu er een vreemdeling, het moest wis en zeker een stadsmensch zijn, aan een puzzle zat te werken, moesten zij er meer van weten.

Van tijd tot tijd vulde de man aan het tafeltje eenige vierkantjes in, waarna hij dan weer vergenoegd achterover leunde en een oogenblikje van den vermoeienden arbeid uitrustte.

Hoe graag de nieuwsgierige hoeren ook iets van 't kruiswoordraadsel wilden zien, den moed om den vreemden gast te storen ontbrak hun. Maar ook daar wisten ze wel iets op te vinden; ze zouden 't raadsel zien, daar ging niets van af. Een voor een liepen ze achter den man aan het tafeltje om, en keken in het voorbijgaan over diens schouders heen op het kruiswoordraadsel. Veel van het moois zagen ze natuurlijk niet, maar hun nieuwsgierigheid was weer voor een oogenblik geluwd. De kruiswoordman werkte zonder ophouden voort, aangegaapt door de geheele herberg-„vergadering”.

Toen stond hij plotseling op, en zonder zich om zijn krant of schrijfwerk te bekommeren, begaf hij zich naar den waard, zei hem iets en verwijderde zich vervolgens in de richting van de binnenplaats.

Dat paardensport en wedrennen in Engeland zeer populair en geliefd zijn, is wel bekend: den laatsten tijd worden er reeds voor de jeugd wedstrijden en spelen georganiseerd

en zoo ziet u hier den kleinen ruiter voortstappen met aan den teugel een der uitstekendste jonge paarden, Lady Doreen, waarvan groote verwachtingen worden gekoesterd.

Niet zoodra was hij verdwenen, of alle boeren stortten zich op den waard om te vragen waar de vreemdeling was heengegaan, waarna zij langzaam en stil als muisjes naar het bewuste tafeltje slopen en het raadsel aandachtig bekeken.

Tjonge, dat was je wat, 150 roebel voor dengene, die het raadsel wist op te lossen. Het was inderdaad geen kleinigheidje; dat was nog eens de moeite waard. Ook de waard kwam er bij te pas, en allen keken elkaar zwijgend aan. Toen stoven zij plotseling uiteen, want in de verte klonk het geluid van naderende voetstappen en geen minuut later zat de zonderlinge gast weer aan zijn arbeid, steeds maar bespied door de stamgasten van de herberg. Maar vooral de waard scheen zich buitengewoon voor 't kruiswoord-raadsel te interesseeren, en toen de man aan het tafeltje even rond zat te kijken, alsof hij met de een of andere moeilijkheid te kampen had, greep hij de gelegenheid om zijn diensten aan te bieden met beide handen aan en tikte den vreemdeling op de schouders. En toen deze zich langzaam omkeerde, vroeg de waard onderdanig of mijnheer ook een moeilijkheid met 't raadsel had. Wellicht kon hij hem van dienst zijn.

De ander scheen zeer verbaasd te zijn en dacht een oogenblik na.

„Ja, ziet u,” zeide hij, terwijl hij den waard

„Ja zeker, dat is het ongetwijfeld, maar om nu op de oplossing zelve terug te komen. Ik zeide, dat ik de oplossing had gevonden; dat is maar ten deele waar.”

De ander keek hem vragend aan.

„U begrijpt me niet? Wacht, ik zal het u uitleggen. Op slechts één woord na heb ik de oplossing gevonden, maar juist dat eene woord doet het 'm, hè?’

De waard knikte bevestigend.

„Nou, en toevalligerwijs moest ik de stad voor eenigen tijd verlaten en zoo kom ik nu hier terecht. En werkelijk, het kon niet beter, dat woord dat ik niet weet is namelijk het volgende: Een ander woord voor *Ploeg*!” Hij toonde nu den waard het blad.

„Het moet een woord zijn van vijf letters.”

De ander dacht even na en plotseling kwam er een glimlach over zijn gelaat.

„Een ander woord voor ploeg, en dan van vijf letters?”

„Juist.”

„Maar dan kan ik u misschien helpen, ja, ik meen het werkelijk te hebben gevonden.” En terwijl hij op zijn vingers telde, mompelde hij:

„Een, twee, drie, vier, vijf... ja, ik heb het voor u gevonden! Ik zal u zeggen, wat het moet zijn.”

Maar hij bedacht zich nog juist bijtijds. Hij boog zich iets naar den ander over en fluisterde dezen iets in het oor.

Toen gingen beiden naar de achter de gelagkamer gelegen keuken.

De waard deed behoedzaam de deur achter zich dicht, en keek voor alle zekerheid nog eens door het sleutelgat. Je kon

nooit weten; die lui waren zoo nieuwsgierig als de dood. Hij bood den ander vervolgens beleefd een stoel aan, waarna beiden aan tafel plaats namen.

„En wat is er van uw dienst?” vroeg de vreemdeling kalm.

De waard kuchte even en haalde zenuwachtig zijn zakdoek te voorschijn. „Ja, ik wou u een voorstel doen, hm, ik had zoo gedacht, als ik, hm, als ik u nu eens de oplossing gaf van dat eene woord, dan zou u toch den prijs van 150 roebel winnen?”

„Ongetwijfeld!”

„Juist, hm, maar als ik u de oplossing niet geef, dan zal u er wellicht nooit achter komen, is het niet zoo?”

De ander keek hem vragend aan.

„Nu had ik zoo gedacht. Hm, als u mij de helft van den prijs geeft, dus 75 roebel, dan zal ik

Een merkwaardige bruiloft werd er dezer dagen in Wilmersdorf gevierd, waarbij op den zilveren huwelijksdag harer ouders drie dochters in het huwelijk traden.

u zeggen wat dat andere woord voor ploeg is.

„Wat zegt u, de helft? Hahaha, mijnheer, ik geloof, dat u mij nu werkelijk in het ootje neemt, hoor, de helft, hahaha!”

De waard keek een oogenblik teleurgesteld, maar hij verloor den moed niet.

„En als ik u de oplossing niet geef, dan krijgt u in het geheel niets, nu zou u in ieder geval nog 75 roebel ontvangen, dat is lang niet mis, zou ik zoo denken.”

„Nou, het kan best zijn, maar dat doe ik in geen geval; dan denk ik nog maar een tijdje over het laatste woord, maar de helft geef ik in geen geval!”

„Kom nou, mijnheer, kom, kom, u vertelt zelf, dat u al zoo vaak hebt geprobeerd het raadsel op te lossen; wat zou het u dan nog baten opnieuw er aan te beginnen?”

De vreemdeling scheen nu niet zoo onverschillig meer tegenover het geval te staan, want na een poosje te hebben nagedacht, besloot hij op het voorstel in te gaan.

„Maar nu wat anders, mijnheer,” zeide hij. „Die 75 roebel die ik u dan zal geven heb ik maar zoo niet uit mijn mouw geschud, dat begrijpt u, hoop ik wel.”

De waard bleef hem een oogenblik stilzwijgend aanzien, totdat de ander al een oplossing scheen gevonden te hebben.

„Heel eenvoudig,” zeide hij, „ik weet een andere regeling, die op hetzelfde neerkomt. Ik geef u de geheele oplossing van het raadsel, zoodat u dan deze kan inzenden, en vast en zeker de 150 roebel ontvangt. Ik zal mij dan verder geheel buiten de zaak houden, maar geeft u mij dan 75 roebel; ziet u wel, dat het op hetzelfde neerkomt?”

De ander fronste de wenkbrauwen en overwoog het geval, waarna hij bevestigend knikte.

„Afgesproken, geeft u mij maar uw oplossing, zoo, dank u wel, en dan zal ik even de 75 roebel voor u gaan halen.”

Het volgend oogenblik telde hij 75 stuks voor den vreemdeling uit, die het geld met een „daaf” bof je ook aan, dat ik juist bij jouw herberg moest binnenkomen”, opstreek.

De waard glimlachte triomfantelijk.

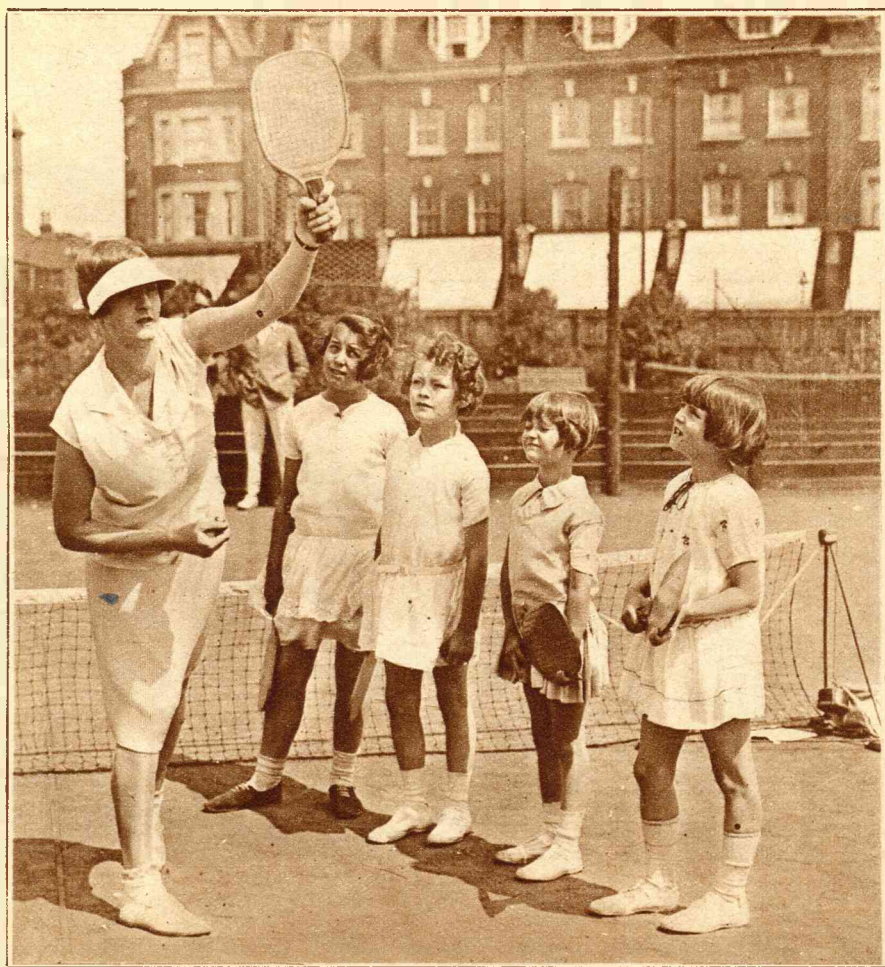
„Door dat eene woord hebt u weer een goeden dag vandaag, niet?”

„Ja, mijn goede man, zaken zijn zaken,” grinnikte de ander.

Even later verliet de vreemdeling, door alle boeren in de gelagkamer geheimzinnig nagekeken, de herberg.

Toen de waard de gelagkamerbinnentrad liet hij direct allen zijn kruiswoord-raadsel zien. Ze bekeken de krant van binnen en van buiten, en toen de waard zijn blad wilde opvouwen, nadat hij de anderen van zijn buitenkansje op de hoogte had gebracht, wees een der mannen hem plotseling tot zijn nietgeringen schrik den datum aan.

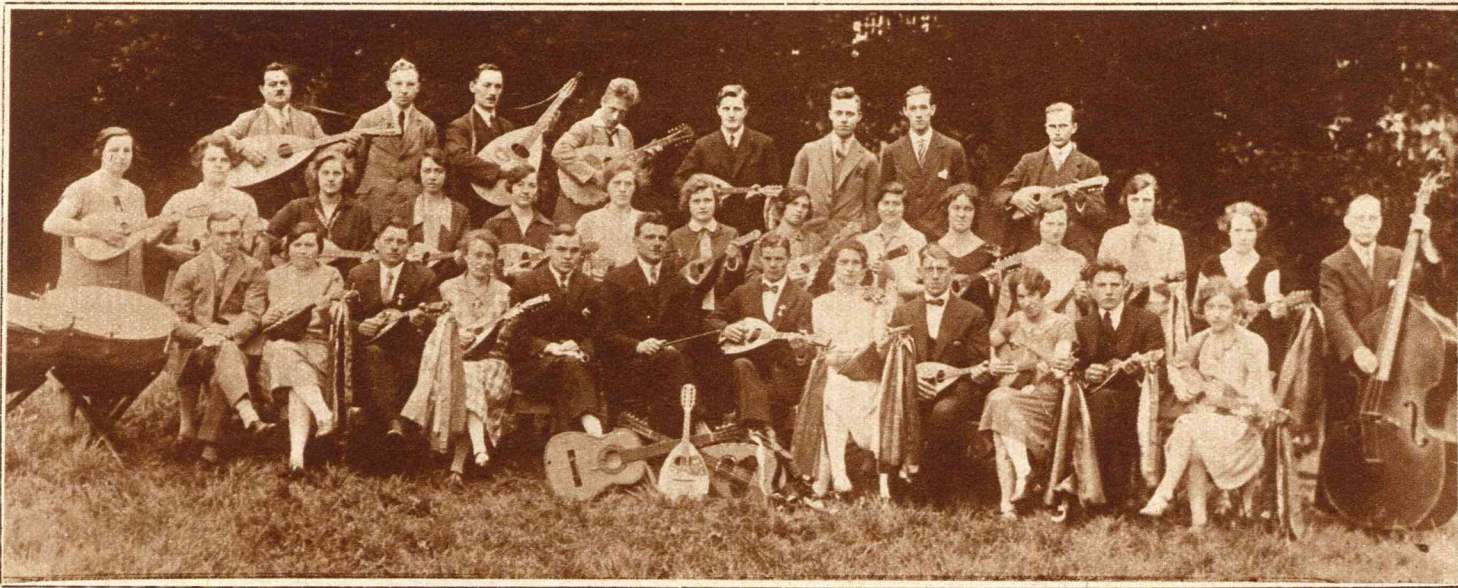
„Maar kerel, Petrovitch, hoe hebben we het nou met je. Die vent heeft jou leelijk beet gehad. Het is een krant van 1925, kijk maar... 12 November 1925.”

Tennislampioenen in den dop; op Engelsche scholen is tennis reeds vrij algemeen ingevoerd en zelfs de heel jonge kinderen krijgen er al les in, waarbij gebruik wordt gemaakt van speciale ballen en rackets.

verzocht naast hem plaats te nemen, „Ja, ik kom uit Leningrad, vanwaar ik deze krant heb meegebracht. Ik vind het een buitengewoon genot kruiswoordraadsels op te lossen. Dat is nu eenmaal mijn stokpaardje. Het mag dan ook wel heel gek lopen, als ik geen prijs win. Neen, wat dat betreft heb ik al menig prijsje in de wacht gesleept. Maar hier heb ik toch zoo'n lastig ding onderhanden, neen, zooiets heb ik zelden meegemaakt. Ditzelfde raadsel hebben ze nu al viermaal achtereenvolgens uitgeschreven, het mocht nog niemand gelukken de juiste oplossing te vinden. Maar zooals ik u reeds zeide, het mag al heel raar lopen wil ik geen prijsje winnen. En na heel wat hoofdbreken is het mij dan eindelijk mogen gelukken de oplossing te vinden. Ik ben er zeker van, dat ik de eenigste oplosser ben.

„Da's mooi, mijnheer, da's wonderbaarlijk mooi.”

Het Amsterd. Mand. Orkest „Con Amore” (Dir. de heer G. van Wijk) dat reeds met groot succes in binnen- en buitenland optrad en ook voor de radio reeds onderscheidene malen haar medewerking verleende, gaat in 1930 naar Parijs voor een 7-daagsch verblijf. Het zal daar dan aan het groot Internat. Muziek-Concours deelnemen.

Den 11en Juli herdacht de heer M. H. E. Bremer, Commies bij de Rijksverzekeringsbank en Secretaris van de Bijz. Commissie voor Georg. Overleg te Amsterdam, zijn 25-jarig ambtsjubileum.

IN DE HOOFDSTAD

Den 17en Juli hoopt de heer W. A. Bootsma te Amsterdam den dag te herdenken dat hij voor 50 jaar in dienst trad bij de fa. Reiman & Stok, thans de N.V. Reiman & Stok-Kersken.

De Heer J. G. Verharen was 30 Juni j.l. 25 jaar werkzaam aan den Rioleringsdienst der Gemeente Amsterdam.

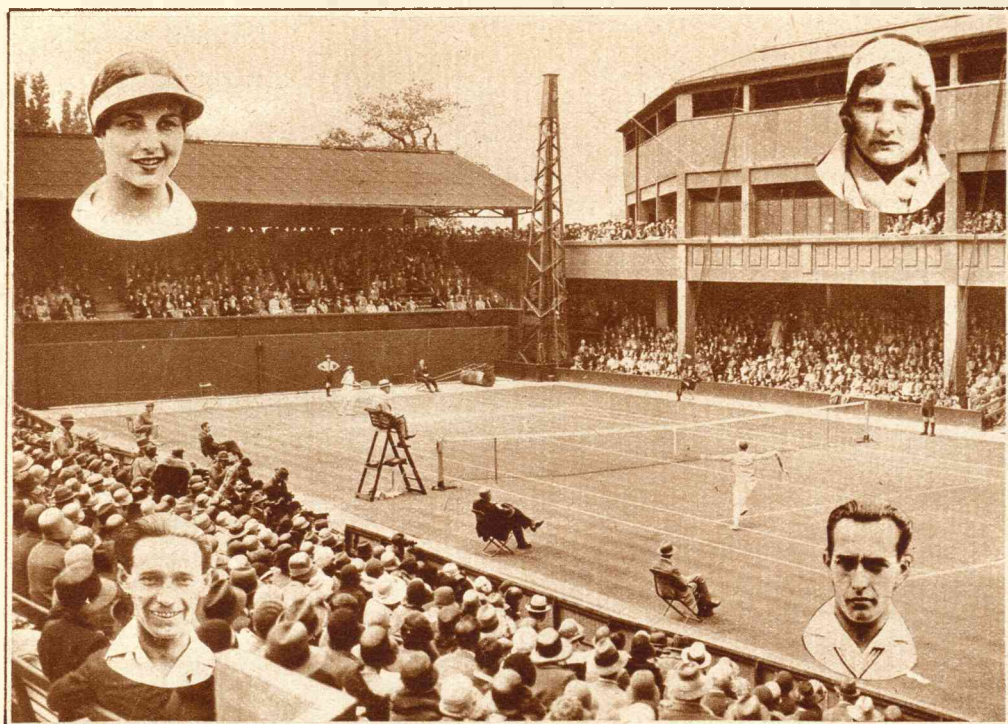
Zaterdag 6 Juli had de huldiging plaats van den heer P. J. Knoop, adjunct-directeur van het Centraal Bureau der Verg. van Reclasseeringsinstellingen te Amsterdam. 1 Juli was het 25 jaar geleden, dat de heer Knoop zijn loopbaan als zoodanig begon. Vanaf 1 Juli 1914 is hij directeur te Amsterdam. Hiernaast: De directeur tusschen familie en genoodigden.

Een foto van de begroeting der Hongaarsche pleegkinderen door de pleegouders na de aankomst van den trein die de kleinen naar Amsterdam bracht.

Het is onzen „Amstel”-sciffeur Gunther gelukt op de roeiwedstrijden te Henley de overwinning te behalen op de sterkste mededingers ter wereld. Bij zijn thuiskomst te Amsterdam op Maandagavond heeft een enthousiaste menigte den triumphator begroet. Tienduizenden waren op de been om den sciffeur en zijn coach dr. Marres te huldigen. We hadden zelfs veel moeite om den gehuldigde op het station voor de lens te krijgen. We zien beiden hier met kransen omhangen op de schouders der geestdriftige supporters.

Wimbledon, het Mekka der tennisenthousiasten. Overzicht op het Centre Court, plaats van tennisvreugde en tenniswee. In de hoeken de finalisten der enkelspelen. Links boven Helen Wills, rechts Helen Jacobs, beiden Amerika. Links onder Jean Borotra en rechts Cochet (winnaar) beiden Frankrijk.

Sport van de Week

Juli is bijna steeds de maand van de grote sportevenementen, en omdat deze meestal in het buitenland plaats vinden zullen wij ditmaal van den regel afwijken en eenige aandacht schenken aan Wimbledon, Henley en den Tour de France. Ze zijn het ongetwijfeld waard.

Vooreerst Henley, omdat daar een Hollander de hoogste onderscheiding heeft behaald. Het is trouwens niet alleen Henley geweest. In het oude Albion is de naam van ons land tijdens de afgelopen week meerdere malen met eere genoemd. Timmer op Wimbledon en de Hollandsche atleten Peters en van Welsen op de Engelsche atletiekkampioenschappen hebben ons er aan herinnerd, dat we in elk geval nog meetellen.

De overwinning van den Amstel-skiffeur Gunther is een prestatie van bijzondere betekenis. Hij is echter niet de eerste Hollander, wien de hoogste eer eens roeiers te beurt valt.

In 1892 verrichtte J. Ooms reeds deze heroïsche daad op sportgebied. Dit is echter reeds zoo lang geleden, dat de meesten onzer hiervan wel weinig of niets meer zullen weten. Bij de oudere generatie in de roeierswereld heeft de naam

De T.T.-races te Assen. De Engelschman Hicks complimenteert Van Pelt, kampioen van Nederland.

Janus Ooms echter nog steeds een speciaal klank.

In 1921 lapte een Hollander het voor de tweede maal. Het was de Delftsche Laga-man Eijken, een skiffeur met buiten gewone kwaliteiten als zoodanig. Deze Hollandsche overwinning herinneren we ons allen ongetwijfeld nog zeer goed. Men bereidde Eijken bij zijn terugkeer in Holland een schitterende ontvangst en de jeugd

zong: „Eijken is een reuzenknul, hij heeft gewonnen de Diamond Scull”. Tusschen haakjes: het zijn er twee.

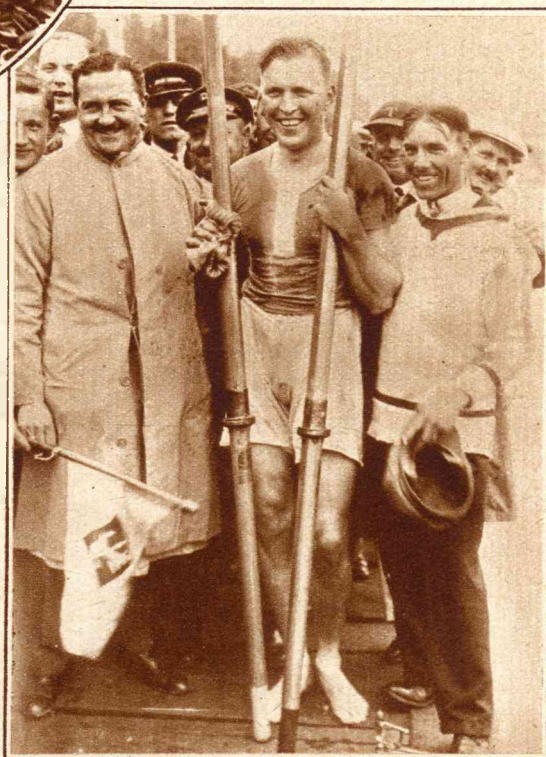
Nu is Gunther de reuzenknul. De Amsterdammers zullen hem zeker niet minder hartelijk ontvangen dan men in Delft acht jaar geleden Eijken deed. Wright, de geweldige tegenstander, dien wij reeds van de Olympische roeiwedstrijden kenden, zal de overwinning van zijn Olympischen tegenstander niet hebben verwacht.

Op Wimbledon heeft Timmer lauweren geoogst. Alleen het feit, dat hij het tot de laatste acht heeft weten te brengen is in dat internationale tennisgezelschap een feit van bijzondere betekenis. Natuurlijk heeft niemand een eindoverwinning van den Hollander verwacht. Tilden en de Fransche spelers zijn hiervoor te sterk. De glorie van den grooten Amerikaan begint intusschen te tanen. Meer nog dan het vorige jaar is in dit tournooi de jongere generatie aan 't woord geweest, waarbij de teekenen er op wijzen, dat Old Albion zijn verloren suprematie op tennisgebied binnen afzienbaren tijd kan herwinnen. Wij zeggen: kan herwinnen, omdat 't natuurlijk niet onmogelijk is, dat over eenigen tijd plotseling een „hervorragend” Amerikaan of Franschman zijn joyeuse entrée op Wimbledon zal maken. Thans echter is de Engelsche jeugd 't meest aan 't woord geweest. De jonge Amerikaan Coen, Tilden's leerling, blijft ietwat beneden de verwachtingen, terwijl de Franschen met jonger materiaal nog niet op den voorgrond zijn getreden. Wel hebben Lacoste, Boroetra en Cochet nog niet een leeftijd bereikt, dat men een spoedig retireeren van dit geweldige drietal moet verwachten, doch hun tijd komt tenslotte even goed en misschien even onverwacht als die van Tilden.

Voor zoover het de dames betreft, staat Helen

Wills voorloopig nog onbedreigd aan den kop. Dit jaar heeft miss Jacobs haar het dichtst genaderd, doch gezien dit ook al een Amerikaansche dame is, zal het verlies, dat Uncle Sam op Wimbledon heeft moeten boeken, zich voor de eerstkomende jaren wel tot 't mannelijk geslacht beperken.

Wij willen dit artikeltje besluiten met een woord van hulde aan de Hollandsche deelnemers op de Engelsche Athletiek-kampioenschappen.

Een groot succes voor ons land op de Henley-roeiwedstrijden. Gunther, de kranige Amstelskiffeur, na zijn overwinning op den Canadees Wright. Gunther is de 3de Hollander, die beslag weet te leggen op de Diamond Sculls.

De Tour de France, het geweldige rennersevenement in Frankrijk. Foto uit deze monsterrace. Het peleton passeert de kerk te Noyal.

Peters, van Welsen en van der Zee hebben zich daar bijzonder onderscheiden.

Nu moet men echter niet denken, dat de Hollandsche atletiek er ineens bovenop is. De Engelschen voelen nu eenmaal meer voor de loopnummers dan voor werpen en springen, zoodat de tegenstand op de nummers, waarin wij succes boekten niet van dien aard is geweest, dat wij ons nu maar direct met de beste Duitsche en Amerikaansche krachten zouden kunnen meten. Misschien komt die tijd ook nog wel eens.....

Montana, waarheen zoo velen in den vacantie-tijd uittrekken, om er de romantische schoonheid van het bergland te genieten. Het Blauwe Meer, waarop onze foto uitzicht geeft, is een der mooiste plekjes natuurschoon. Op den achtergrond de toppen van Weisshorn, Rothorn en Bella Tola.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

Ik vermoed het, maar zeker weet ik het niet. De gedachte er aan kwam bij me op, toen ik u zag."

"En hebt u het een of ander omtrent hem ontdekt."

"Niets bepaalds. Ik wandel in 't duister en zie op mijn wandeling slechts hier en daar een enkelen, zwakken lichtstraal. Maar toch ben ik blij dat ik hier gekomen ben. U is ongelukkig en ik zal u bijstaan. Wilt u me zeggen, hoe u heet en me dan het een en ander over uw levensgeschiedenis vertellen? U ziet wel, dat ik niet bang ben voor uw vijanden, want u hebt vijanden, niet waar?"

Weer zag het jonge meisje hem nieuwsgierig en onderzoekend aan. Het scheen of zij spreken wilde, maar zij sprak niet, viel op een stoel neer en bedekte haar gelaat met beide handen.

"Mijn naam," zei ze bijna onhoorbaar, „betee- kent voor u niets!"

"Dus u wilt me niets meedeelen? In dit geval schiet me niet anders over dan heen te gaan." Al sprekend ging Mark naar de deur.

"Vertel me liever hoe u heet?" riep het meisje uit, „wie bent u toch? U komt hier binnen als een dief of inbreker. U komt onuitgenoodigd hier, u stelt me allerlei vragen, alsof u daartoe het recht hebt. U, die zoo gaarne mijn naam wilt weten, zou beter doen, te zeggen, hoe u zelf heet. Vertel me uw geschiedenis eens."

"Gaarne," zei Mark; „mijn naam is Mark Martineau."

Het meisje sprong op alsof een adder haar gebeten had. Een kreet ontsnapte aan haar lippen. „Wat zegt u daar?"

"Mark Martineau," herhaalde de jonge man. „U schijnt dien naam te kennen. Beteekent die iets voor u?"

Het meisje stond voor hem met opgeheven hoofd. Zij zag hem oplettend aan. Uit haar blik straalden weer vrees en ontzetting.

"Hebt u mijn naam meer gehoord?" vroeg Mark.

Nu ging zij weer zitten maar bleef den jongen man strak aankijken.

"U weet het een en ander van mij," hernam Mark.

Het meisje scheen moeite te doen om haar kalmte te bewaren. Het kwam Mark voor, dat vrees en een andere geheimzinnige macht een tweestrijd in haar gemoed voerden.

"Vertel me wat meer over u zelf," zei ze ten slotte.

"Het komt me zoo voor," haastte hij zich te antwoorden, „dat u reeds veel over mij weet; mijn naam alleen is daartoe al voldoende."

Zij herhaalde echter, dat hij haar meer inlichtingen over zichzelf moest geven; „u zinspeelde zooveel op een groot ongeluk, dat u getroffen heeft. Wat moet ik daaronder verstaan? Verkeert u in gevaar? En zoo ja, waarin bestaat dit dan? U hebt me ook nog niet gezegd, waarom u hier gekomen bent. Begin daar maar mee."

"Ik zal het u vertellen," zei Mark; „ik was student in de rechten en op 't punt om mijn examen in de rechtswetenschap af te leggen. Een oude heer, een zekere Abraham Robertshaw was mijn repetitor. U weet van 't geval af, zie ik."

Een hevige ontroering scheen zich van haar meester gemaakt te hebben; uit haar oogen straalde ontzetting.

"Vertel maar verder," klonk het fluisterend van haar lippen.

"Op een morgen werd Robertshaw dood in z'n kamer gevonden. Een lange priem was in z'n hart gestoken en bij het heft afgebroken. Z'n koffers waren doorzocht en geplunderd en een groote hoeveelheid papieren lag over den grond verspreid. Men had mij den avond te voren het laatst bij hem gezien; het was toen zeer laat geworden. Ik werd wegens moord gevangengenomen."

"Maar uw leed is nu geleden!" riep het meisje hartstochtelijk uit. „U bent nu vrij, vrij! U bent hier, in vrijheid! U bent goed gekleed, u hebt geld. Niemand kan u meer kwaad doen!"

"Dat is waar," hernam Mark, „maar m'n goede naam staat nog onder verdenking en zoolang die niet gezuiverd is, is mijn leven vernietigd."

"Hoe kan die gezuiverd worden?" vroeg zij.

"Hoe?" riep Mark uit; „door den moordenaar van Abraham Robertshaw te vinden!"

"En denkt u daarin te zullen slagen?"

"Ik zal in elk geval mijn best daartoe doen; ik heb er mijn leven voor over," antwoordde hij op vasten toon. „Een tijd lang kon ik niets doen, omdat ik een harden strijd om het bestaan te voeren had, maar nu is dit bezwaar opgeheven."

"En is dat de reden, waarom u hier bent gekomen?"

"Precies."

"En hebt u al iets ontdekt?"

"Ik weet het niet, maar ik geloof vast, dat de oude heer, die hier woont onder den naam Paterson er meer van weet."

"Hoe zoo? Waarom denkt u dat?"

"Omdat hij me blijkbaar vreest."

"Wat wilt u daarmee zeggen?"

"Een poosje geleden, toen ik hier nog eens was, heeft men mij overvallen en bijna vermoord."

"Wat zegt u daar?"

Mark herhaalde z'n woorden.

"En u denkt, dat... dat...?"

"Iemand met een schuldig geweten is altijd achterdochtig," antwoordde de jonge man; „hij wist, dat ik hier zou komen."

"Hoe wist hij dat?"

"Wel, ik volgde een man, een zekeren Edgar Barret, die zich hierheen begaf."

Het meisje keek hem verbaasd aan en riep uit: „Kent u dien man ook al?"

"Men overviel mij van achteren en sloeg mij tegen den grond. Ik ben er zoo goed als zeker van, dat die oude man bang was, dat ik terug zou komen en het een of ander zou ontdekken. Waarom hij dit huis verlaten heeft, weet ik niet, maar ik ben ook hier gekomen om dat te onderzoeken. Alles is in nevelen gehuld, maar ik zal m'n best doen om achter het geheim te komen. Ik zal rust noch duur hebben, totdat het me gelukt is."

Het jonge meisje had hem met wijd geopende oogen zitten aanstaren, terwijl hij sprak. Haar gelaat was doodsbleek.

No. 17

„Nu,” zei Mark weer, „nu wilt u me misschien wel het een en ander over u zelf meedeelen. U is daartoe verplicht, want, wanneer u mij uw eigen geschiedenis vertelt en me meedeelt wat u van hem weet, kan ik misschien op het juiste spoor van de waarheid komen.”

„En u hoopt,” vroeg het meisje, „dat, als u den moordenaar van den ouden man ontdekt hebt, uw naam van alle smet gezuiverd is en niets meer uw loopbaan als rechtsgeleerde in den weg staat?”

„Ik ben het aan me zelf verschuldigd; ik ben het verschuldigd aan de nagedachtenis mijner ouders. Ik zoek alleen m'n recht en zal niet rusten, alvorens ik daarin geslaagd ben. Wilt u me daarin helpen? Door dit te doen helpt u u zelf.”

„Daar moet ik eens goed over nadenken,” luidde het antwoord, dat fluisterend gegeven werd; „u moet me tijd daarvoor geven. U kent de moeilijkheden niet. Ga nu heen en kom morgen terug. Misschien echter ben ik dan niet in de gelegenheid om met u te spreken. Ik zal echter m'n best doen. Maar ik moet tijd hebben om na te denken.”

De smeekende toon, waarop ze sprak, ging Mark door de ziel. Zelfs z'n vreugde bij de gedachte, dat hij ten laatste eenig houvast in die hopelooze zaak zou krijgen, werd vergald door den troosteloozen aanblik van het meisje, dat daar voor hem zat.

„Geloof me,” sprak hij; „ik zal u helpen. Ik ben er van overtuigd, dat u onrechtvaardig veel leed wordt aangedaan, dat u onrecht lijdt ter wille der rechtvaardigheid. Bij m'n pogingen om achter de waarheid te komen, zal ik u niet vergeten. Zeg me de waarheid en ik zal alles doen wat in mijn vermogen is om u uit den benarden toestand, waarin u verkeert, te verlossen. Ik zweer, dat u me kunt vertrouwen.”

„Morgen of over een dag of drie. Ja, over een dag of drie ben ik klaar. Kom dan hier tegen drie uur in den namiddag, dan zal ik trachten ook hier te zijn. Maar één ding moet u me beloven. Wat er ook moge gebeuren, er zal mij geen kwaad overkomen. Dat belooft u me, niet waar?”

„Ja, dat belooft ik u plechtig.”

„Ga nu heen en laat me over de zaak nadenken. Doe de deur achter u op slot en breng de sleutels weer terug op de plaats, waar u ze gevonden hebt, zóódat ze geen verdenking koestert. Denk er aan, Vrijdag om drie uur! Maar herinner u ook, dat u gezworen hebt, dat mij geen kwaad zal overkomen. Nu moet u gaan.”

Het scheen Mark Martineau toe, dat hij droomde, toen hij het huis verliet.

Eenige oogenblikken later bevond hij zich op den landweg. Hij had het huis kunnen verlaten, zooals hij er gekomen was: onbemerkt.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

'N BEZOEK AAN DE KAMERS VAN ABRAHAM ROBERTSHAW

Het was waarlijk geen wonder, dat Mark dien avond en den volgende dag aan 't jonge meisje dacht, dat hij onder zulke tragische omstandigheden in het eenzame huis gevonden had. Waar kwam zij vandaan? Was zij een vreemdelinge of een Engelsch meisje? Zij sprak, ofschoon bijna onmerkbaar, met een vreemd accent, terwijl ook Oostersche trekken in haar gelaat vielen te onderkennen.

Wat was de oorzaak van de ontzetting, die bijna voortdurend op haar gelaat te lezen stond, tijdens hun onderhoud? Hoe was zij in de macht gekomen van hen, die haar in een soort slavernij gevangen hiel-

den? Welk geheim trachtte zij zoo zorgvuldig te verbergen?

Den volgende morgen begaf hij zich naar Windelstraat. Dr. Margraves die een tijd lang afwezig was geweest, had hem een boodschap gestuurd, dat hij weer thuiswas. Ten huize van den ouden heer gekomen, vond hij dezen in de bibliotheek. Dr. Margraves scheen echter, tegen zijn gewoonte, weinig lust te hebben om aan den arbeid te gaan. Hij liep onrustig het vertrek op en neer en sprak niet over de verschillende onderwerpen, waarvan Mark wist, dat hij er belang in stelde. De jonge man schreef twee korte brieven en wachtte even. Daarna zeide hij:

„U hebt me naar die twee aanhalingen uit Tertullianus gevraagd. Hier heb ik ze mijnheer.”

„Laat dat op het oogenblik maar rusten,” luidde het antwoord; „ik moet over iets anders met je spreken.”

„Heel goed, mijnheer,” zei Mark, terwijl hij den ouden heer aanzag.

„Zeg, vertel me eens. Je ziet er slecht uit. Heb je het een of ander, dat je hindert?”

„Niets meer dan gewoonlijk.”

„Je hebt me nooit iets verteld van het ongeval, dat je overkomen is. Natuurlijk heb ik je niet met vragen daarover lastig gevallen. Ik hoop, dat je nu geheel en al hersteld bent.”

„O, ja, ik gevoel me nu weer geheel in orde. Wat het ongeval betreft, zooals u het noemt, ik weet waarlijk niet, wat ik daarvan zeggen moet.

Het is een vreemd geval, dat ik zelf niet thuis kan brengen.”

„Denk je, dat het in verband staat met die particuliere aangelegenheid van je?”

„Ik vermoed van wel. Echter, omdat ik er volstrekt niet zeker van ben, zoo spreek ik er niet graag over. Maar ik geloof, dat ik een spoor van de misdaad gevonden heb.”

„Zit je daar nog altijd over te piekeren?”

„Ja, nog altijd. Ik kan er niets aan doen en zal niet rusten, vóór de waarheid aan 't licht gekomen is.”

De oude geleerde zag hem opmerkzaam aan. Hij scheen den jongen man iets te willen zeggen, maar niet zeker te weten of hij het wel doen zou.

„Je zei zooeven,” sprak hij eindelijk, „dat je niet gaarne over het ongeval spreekt.”

„Ja, maar niet omdat ik het een of ander voor u wensch geheim te houden. Zooals u bekend is, heb ik getracht in 't geheim licht over de zaak te ontsteken, maar bijna zonder eenig succes. Ik volgde een spoor, dat tot niets leidde. Het spoor, dat in verband met het mij overkomen ongeval staat, kan ook op niets uitdraaien, ofschoon ik daarvan nog volstrekt niet overtuigd ben. Integendeel. Maar ik heb nog nergens houvast aan.”

„Heb je vijanden?” vroeg de doctor.

„Ik wist niet, dat ik ze had, maar het schijnt nu, dat ik ze wel heb. Het kan ook best zijn, dat ik slechts een zondebok ben, dat ik als werktuig word gebruikt om het een of ander plan van anderen ten uitvoer te helpen brengen.

Maar zeker weet ik dat natuurlijk niet. Ik zal m'n best doen om achter de waarheid te komen.”

„Kan het ook zijn, dat iemand er belang bij heeft, dat de verdenking van den moord, ondanks je vrijspraak, op je blijft rusten?”

Mark werd getroffen door den eigenaardigen toon van den ouden heer, waarop hij deze vraag stelde.

„Hebt u reden om dit te vragen, mijnheer?” vroeg hij.

„Misschien wel. Weet je ook, of het ongeval, dat je overkomen is, algemeen bekend geraakt is?”

„Neen, dat weet ik niet. U begrijpt, dat ik het niet in de krant heb laten zetten.”

„Ja, maar daarom is het nog niet uit de krant gebleven.”

„Dat vrees ik ook. Een politie-agent heeft me gevonden; daarom moet er wel het een of ander van uitgelekt zijn. Ik voor mij heb de verdenking, die ik koester, voor me gehouden.”

„Daar heb je goed aan gedaan; er zijn mensen, die zeggen, dat het een daad uit wraakzucht is.”

„Uit wraakzucht? Dat begrijp ik niet goed.”

„Het zeggen gaat, dat de vriendin van Abraham Robertshaw datgene wilde doen, wat de wet verzuimd heeft om te doen.”

„Wordt dat gezegd?” vroeg Mark verwonderd.

„Ik dineerde gisteravond bij rechter Sedgmoor. Daar werd ook over jou gesproken. Ik zei, dat ik veronderstelde, dat je op het spoor van de misdaad gekomen was en dat men in den aanslag op je leven een poging moest zien om de ontdekking van den schuldige te verhinderen. Ik hoop, dat je het mij niet kwalijk neemt, dat ik over je sprak, maar je weet, dat ik veel belang stel in je pogingen om achter de waarheid te komen.”

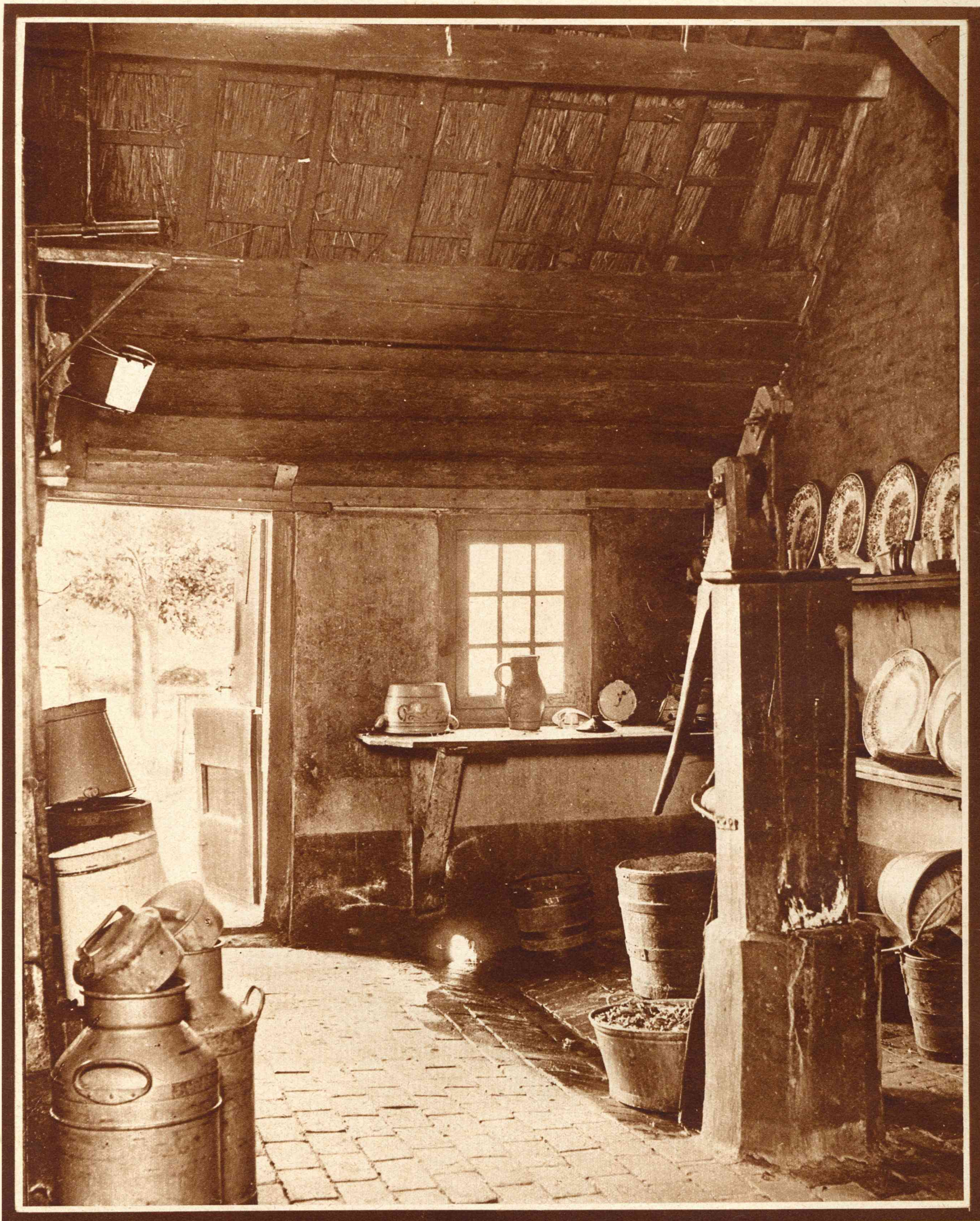
„Ik dank u, mijnheer; ik ben er van overtuigd, dat u het zeer goed met me meent. Maar hoe kwam u er toe zooiets te durven zeggen?”

Aarzelend zag de doctor hem aan. Hij dacht even na en zei:

(Wordt voortgezet)

Ook de Oostenrijksche Alpen komen de laatste jaren bij de Hollanders meer in trek, en niet hoeveel recht, dat toont u dit mooie gezicht in het Salzacktal met het Hagengebergte en het slot met de vesting van Werfen.

Boerenbinnenhuisje te Laren

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f1,625; per post f1,75; Voor Nederlandsch-Indië f7,00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagcontrôle. Amsterdam.